

РІК LVII, Ч. 1

СІЧЕНЬ — 2000 — JANUARY

№ 1, VOL. LVII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LVII

СІЧЕНЬ

Ч. 1

Виходить раз у місяць

і видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**

Редактор англomовної частини — **Тамара Стадниченко**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька — Голова Союзу Українок Америки

Марта Богачевська-Хом'як

Любов Волинець

Іванна Ганкевич

Анна-Галія Горбач

Іванна Рожанковська

Ярослава Рубель — член Екзекутиви СУА для справ преси

Марта Тарнавська

Адреса редакції: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672

Адміністратор-бухгалтер **М. Оріся Яцусь**

Тел./Факс: (732) 441-9377

Річна передплата в США

Для членів СУА \$ 25.00

Для інших передплатників \$ 30.00

Поодиноке число \$ 3.00

В країнах поза межами США US \$ 40.00

OUR LIFE

VOL. LVII

JANUARY

№ 1

Published by

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**

English Editor — **Tamara Stadnychenko**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President

Martha Bohachevsky Chomiak

Lubow Wolynets

Iwanna Hankewych

Anna-Halia Horbach

Iwanna Rozankowskyj

Jaroslawa Rubel — UNWLA Inc. Press Chair

Martha Tarnawsky

Editorial Office: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672

Business administrator: **M. O. Jacus**

Тел./Факс: (732) 441-9377

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00

Annual subscription in countries other

than USA \$ 40.00 US currency

Single copy \$ 3.00

ЗМІСТ

З Новим Роком	1
Антоніна Листопад . Свячена вода	1
Людмила Смоляр . Євпраксія — образ сильної жінки	2
Леонід Полтава . Інтродукція	3
Зоя Когут . Жінкам	4
Олена Рог . Самотність	5
Лада Онишкевич . Виставка скитського золота з України ...	7
Дарія Маркусь . Мадам Блавацька	9
Our Life	
Iryna Kurowyckyj . From the desk of the UNWLA President	11
NCW/USA Honors its Presidents	12
Luba Bilowchtchuk . News from the UNWLA Scholarship/Student Program Bureau	14
Maria Tomorug . WFUWO Hosts Annual Meeting	15
Ihor Magun . Medicine in the New Millennium	16
Новини Головної Управи Союзу Українок Америки	
Ірина Куровицька	17
Відзначення	18
Уляна Любич . Вітаю	19
Засідання Головної Управи СУА	19
Ярослава Рубель . Річні наради Управи СФУЖО	22
Новообрані Почесні членки СУА:	
Лідія Колодчин, Анастасія Хариш	24
Діяльність округ і відділів	26
Добродійство	29
Смачного	33
Нашим дітям	34
Відійшли у вічність	36

Ілюстрації Дарії Наумко.

Illustrations by Daria Naumko.

На обкладинці: Різдвяна картка. Л. Грицай.

On the cover: Christmas card by L. Hrycaj.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: 1-212-674-5508.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2000 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011
Тел.: (973) 772-2166 Факс: (973) 772-1963 e-mail: computopr@aol.com

*З Новим Роком!
Вітаємо членство Союзу Українок Америки!
Наших читачів і добродіїв!*

*Вітаємо всіх, хто святкуватиме з нами
сімдесятип'ятиліття заснування СУА!*

**Головна Управа СУА
Редакція і Редакційна колегія “Нашого Життя”**

Часопису “Наше Життя” Союзу Українок Америки

Щоб силу нечисту прогнати,
Щоби оминула біда,
У кожній українській хаті —
Свячена вода.

Щоб зілля знайти святоянське,
Щоб зникла геть ворожда,
У кожній душі християнській —
Свячена вода.

Щоб гріх ні один не забути,
Щоб пташка не впала з гнізда,
У першій й в останній спокуті —
Свячена вода.

Різдво і духовна взаємність...
Свята і кутя й коляда,
Священна Зоря Вифлеємська,
Свячена вода.

*Антоніна Листопад
Україна, Луганськ*

Не кане ні крапельки в Лету
Бо Святість завжди молода.
У кожному слові поета —
Свячена вода.

ЄВПРАКСІЯ — образ сильної жінки

Маштаби державної, соціальної активності жінок Київської Русі сягали значно далі кордонів їх власної вітчизни. Руські княгині, віддані заміж за іноземних принців і королів, відіграли свою вагомую роль в державному і культурному житті Франції, Німеччини, Візантії, Швеції, Норвегії, Данії, Польщі, Угорщини. Будучи високоосвіченими для свого часу людьми, вони вільно почували себе на політичній арені, а у випадку виникнення конфліктних ситуацій могли звернутися за підтримкою до самого папи римського, виступити на церковному соборі. Саме так вчинила донька Всеволода Ярославича — Євпраксія (1071-1109).

Ця жінка майже двадцять років перебувала в центрі воістину грандіозних історичних подій, що розгорнулися в Західній і Північній Європі, та взагалі у католицькому світі. Досить сказати, що вона скинула з престолу германського імператора!

Давноруські джерела дають нам надзвичайно обмежені відомості про Євпраксію Всеволодівну — племінницю Анни. Так, “Повість временних літ” під 1106 роком лаконічно повідомляє: “Того ж року постриглася в черниці Євпраксія, Всеволодова дочка, 6 грудня”, а під 1109 роком сповіщає про завершення її життєвого шляху: “Померла Євпраксія, дочка Всеволодова, 10 липня, і поклали її в Печерському монастирі, біля південних дверей. І зробили над нею божницю в тому місці, де лежить тіло її”. І це — все, що відомо про Євпраксію з давньоруських джерел.

Життя Євпраксії, чомусь замовчане давньоруськими літописцями, відтворюється, хоч і не без труднощів, на підставі західноєвропейських джерел, насамперед, італійських та германських. З наших літописів, як засвідчує академік М. Котляр, впливає, що вона народилася від другого шлюбу Всеволода Ярославича, але про її матір відомо небагато. Вчені знають, що в середині XI століття Всеволод був одружений з донькою візантійського імператора Константина Мономаха. Грецька принцеса народила Всеволоду майбутнього князя київського Володимира Мономаха. В. М. Титищев висловив думку (її підтримав М. М. Карамзін), що візантійська дружина Всеволода померла 1067 року. Не пізніше 1069-го він удруге одружився, бо 1071-го, за літописом Нестора, в нього вже народився син Ростислав.

С. П. Розанов у своїй докладній праці про Євпраксію, здається, першим звернув увагу на до-

каз того, що мати Ростислава і Євпраксії не доводилася рідною матір'ю Мономаху. “Повість временних літ” за 1097 рік оповідає, як кияни послали “Всеволодову вдову” мирити Володимира Мономаха, що княжив тоді у Переяславі, з київським князем Святополком, його братом у перших: “і прислухався Володимир до прохання княгининого, — він шанував її як матір, заради пам'яті батька свого”.

Час народження Євпраксії нікому невідомий і дослідники вважають 1071 рік — роком її народження. 1083 року, як повідомляє дослідниця Наталя Пушкарьова, Євпраксію, якій тоді було щонайбільше 12 років, відіслали до Саксонії, де вона, за тогочасними звичаями, мала виховуватися до шлюбу, засвоювати німецьку мову та залучатися до нових звичаїв. Як відзначала германська середньовічна хроніка, “донька руського царя приходять до цієї країни з великою пошаною, з верблюдами, навантаженими розкішним одягом, коштовними каменнями і взагалі незліченим багатством”. Київську княжну обручили з маркграфом Генріхом Штаденським Довгим. Всеволод Ярославич був зацікавлений в союзі з могутнім і багатим домом Саксонії. Генріх був людиною, набагато старшою за Євпраксію, і її помістили до досягнення повноліття в один з найбільших і найзнаменитіших у католицькому світі жіночих монастирів — Кведлінбурзький, абатисою якого була Адельгейда, сестра самого імператора Генріха IV. Вона прихильно поставилася до дівчини, і та полюбила її. Але перебування в Кведлінбурзі відіграло згодом зловісну роль у долі Євпраксії. У монастирі донька Всеволода здобула освіту, як годилося знатній дівчині. Принаймі, її навчали латинській та німецькій мовам, вкрай потрібним у спілкуванні в Германії. Перед весіллям, у 1086 році, вона перейшла в католицизм і дістала нове ім'я — Adelheid (Адельгейда). Однак через рік Генріх Штаденський помер, дітей у них не було.

Після смерти Генріха титул і землі маркграфа успадкував його брат Людвігеро-Удо. Євпраксія, залишившись удовою, почувалася самотньо і продовжувала відвідувати Кведлібурзький монастир. Там, у домі абатиси Адельгейди, вона познайомилася з імператором. Він так захопився юною уроженкою Київської Русі, що після смерти своєї дружини Берти (27 грудня 1087 року) запропонував їй руку та серце. З 1087 року Євпраксія відкрито рахувалася нареченою імператора. 1088 року відбулися заручини, а влітку 1089 року в Кельні Генріх IV обвінчався з Євпраксією. До Києва було надіслане офіційне повідомлення.

Деякі історики, до яких приєднується і академік М. Котляр, вважають, що у своїй тривалій боротьбі за папським престолом за першість у католицькому світі, зокрема за інвеституру (право призначати єпископів) Генріх IV мав намір спертися на допомогу Київської Русі. Отже, крім безсумнівного захоплення Євпраксією, імператор керувався і політичними міркуваннями. Але його розрахунки не збулися.

Всеволод Ярославич, котрий після смерти старшого брата Із'яслава (1078 рік) став великим князем київським, не підтримав імператора в антипапській політиці. Висловлювалися припущення, побудовані на аналізі свідчень західних джерел, що імператор надсилав до Києва посольство, щоб заручитися сприянням руського князя. Відомо, зокрема, що київський митрополит Іоанн з осудом поставився до шлюбу Євпраксії з германським імператором. Річ у тім, що Генріх, прагнучи скинути папу Урбана II, намагався об'єднати католицьку церкву з православною (зрозуміло, що під егідою останньої). А Візантія противилася такому об'єднанню. Звичайно ж, надісланий з Константинополя до Києва грек-митрополит вороже дивився на германського імператора, певно, знаючи до того ж про його розпусну вдачу.

В 1090 році Євпраксія-Адельгейда поїхала з чоловіком у Верону, де розгорталася воєнні дії між військами Генріха IV і папи Урбана II. Можливо, через свій політичний прорахунок — руйнацію плянів стосовно Київської Русі — Генріх IV охолов до дружини. Виходячи з подій 1093 року, в житті Генріха і Євпраксії наступив розлад. Є кілька версій вчених стосовно причин зміни цих стосунків: одні (позиція німецьких вчених) вважають, що причинами недобррозичливого ставлення Генріха IV до дружини стало її аморальне поводження ("a rrogrio mario prostituta est"); другі прагнули виправдати "внутрішню свободу і безпосередність" Євпраксії і врешті, більшість дослідників доводять, що сама Євпраксія надзвичайно швидко переконалася, що її чоловік — надзвичайно аморальна людина. Він належав до секти ніколаїтів, брав участь у їхніх розпусних оргіях і спонукав до того

Леонід Полтава

ІНТРОДУКЦІЯ

Софія і сніг —

Сива паморозь тисячоліть.

Над Дніпром — Володимир.

Хрест дрижить у залізних руках...

Мчить віхола по білих стежках,

Переносить татарське минуле

По драбинах століть...

Ви, що надто багато забули,

Не проспійте хоч себе, не проспійте!

Євпраксію, чим і викликав ненависть дружини.

Однак у всіх цих аргументах не врахована участь Євпраксії-Адельгейди в політичній боротьбі. Два історичні факти стоять поряд: у 1093 році син імператора Конрад, який приїхав до Верони разом з коронованим подружжям, неочікувано зрадив батька і перейшов на сторону його ворогів на чолі з баварським герцогом Вельфом, зв'язаним з папою Урбаном II, і в тому ж році, за свідченням дослідниці Л. Пушкарьової, Генріх IV з ненависті до дружини ув'язнив її у Вероні. Є підстави вважати, що така поведінка Генріха IV ґрунтувалася на побоюванні політичної зради Євпраксії, яка могла видати деякі політичні і військові плани імператора, не говорячи про розголос деталей сімейного життя. Можливо, неабияку роль відіграла зміна політичної орієнтації київських князів: на той час Всеволод Ярославович вже помер, а його наступник князь Святополк Із'яславич (двоюрідний брат Євпраксії) став орієнтуватися на Вельфів.

Так чи інакше, але політичне життя все більше затягувало Євпраксію. Під час переїзду імператорського двору з Верони в Лангабардію (1093 р.), вона втекла від Генріха IV і направилась в Каноссу, де урочисто була зустрінута сином імператора Конрадом. Перехід на сторону ворогів чоловіка був, можливо, принциповим кроком для Євпраксії, яка хотіла, щоб доля германської корони вирішалась на корись Русі.

Перехід сина на бік ворогів боляче вразив імператора. Але найдошкульнішого удару завдала Генріху IV принижена і скривджена ним Євпраксія-Адельгейда.

Українські і зарубіжні історики сходяться на тому, що в справі політичного знищення імператора Євпраксію спритно використали маркграфиня Матільда й папа Урбан II. З цим, як вважає, академік М. Котляр, не можна повністю погодитися: германська імператриця не була пасивним

знаряддям у їхніх руках. Сама вона палко бажала помститися чоловікові за всі знущання й образи, яких зазнала від нього. Тому Євпраксія зважилася представити на церковний собор у Констанці (квітень 1094 року) скаргу на Генріха IV. Учасники собору визнали імператора винуватим перед дружиною і засудили його непристойну поведінку.

Але ні папа, ні Матільда тосканська, ні мабуть, сама Євпраксія не задовольнилися цим, слушно вважаючи, що імператор надто легко відбудвся. Маркграфиня влаштувала Євпраксії авдієнцію в папи, і Урбан II порадив їй публічно виступити із звинуваченнями на адресу Генріха IV на наступному, особливо важливому церковному соборі в П'яченці. Євпраксія скористалася його порадою. Та й власне серце штовхало її на помсту. 1 березня 1095 року відкрився цей справді грандіозний собор. На нього прибули єпископи Германії, Італії, Франції, Бургундії та багато інших видатних релігійних діячів. Загалом у П'яченці зібралось 4000 церковників і 30,000 мирян, тому перше й третє засідання собору довелося проводити просто неба.

Справа Євпраксії, чутки про яку кружляли усією Європою, привернула загальну увагу. Не шкодуючи себе, вона правдиво розповіла про знущання чоловіка, його огидну й розпусну поведінку. Собор засудив Генріха IV і виправдав Євпраксію, яка мимоволі була на оргіях ніколаїтів. Імператорові проголосили анатему, тобто прокляли його, відлучили від церкви й позбавили престолу. Можна погодитися з висновком головного біографа Євпраксії (Розанов С. П.), котрий докладно дослідив усі відомі науці джерела, що "її громадське самовбивство було разом і політичним убивством Генріха IV — відтоді він уже не міг більше піднятися". Дійсно, імператор втратив силу й авторитет і, врешті, змушений був зректися влади на користь свого другого сина.

Після собору в П'яченці Євпраксія якийсь час жила в Італії, а потім, 1097 року, за повідомленнями "Хроніки" Альберта Штаденського, перебралася до Угорщини, де мала рідню. Її тітка Анастасія, дружина угорського короля Андрія, можливо, тоді ще була серед живих. В останніх роках XI століття, як вважає дехто з істориків, Євпраксія Всеволодівна, рятуючись від переслідування агентів імператора, повернулася на батьківщину й оселилася в матері. Коли 7 серпня 1106 року помер Генріх IV, вона офіційно стала вдовою і змогла піти до монастиря, про що повідомила нам "Повість временних літ". Напевне, вона вступила до жіночої Андріївської обителі, де ігуменею була її зведена сестра Янка, народжена, так само, як і Володимир Мономах, від грецької царівни.

Надзвичайно скоро в Києві поповзли чутки про виступ Євпраксії-Адельгейди проти чоловіка на церковному соборі. Це викликало різкий осуд перш за все у духовенства, і, можливо, і вплинуло на відношення до неї в билинах та легендах, де до імені Євпраксії міцно приєднався епітет "волочайка" (жінка легкої поведінки).

Прожила Євпраксія в монастирі, як ми знаємо, недовго: в липні 1109 року вона померла, про що повідомляє "Повість временних літ".

Історична справедливість не поєднується з "осудом" Євпраксії та "возвеличенням" Генріха IV німецькими вченими. Вона вимагає підкреслити сильні риси Євпраксії, які характеризують її як незалежну особистість та сильну жінку, що мужньо й публічно, в присутності багатьох тисяч людей, вступила проти наймогутнішої в світі держави.

Людмила Смоляр

ЖІНКАМ

*Нас називали перлами зі Сходу,
Квітками Півдня, Заходу хребтом,
За наші ласки і за нашу вроду
Велися війни списом і хрестом.*

*Для нас писались арії й сонети,
Присвячувались книги й кораблі,
Кохали нас святі і супостати,
Зрікались королівства королі...*

*Ми на своїх слабих плечах жіночих
Носили долю людства — й гріх мужів,
Ми пелюшки міняли серед ночі
Для будучих пророків і вождів.*

*І терпеливо слухали віками
Їх мудрощі... Від руху наших вій
Діди ставали раптом юнаками,
Втопивши розум в ложці буйних мрій...*

*Ідейні забували про ідеї,
Губили мудрість сиві мудреці,
Жіночістю наповнили музеї
Найліпші, нами збуджені мистці...*

*Чого ж нам треба ще? Влади якої?
Яких ще титулів і прав яких?
Лишим мужам всі функції героїв
І ролю переможців світових.*

*І почуття — сильніших розумово...
У нас є ж сила — певність вікова,
Що досить було Євиного слова,
Щоб захиталась перша установка
Й звихнулась перша мудра голова.*

Зоя Когут

НАША СУЧАСНИЦЯ

Олена Рог — талановита журналістка з Києва, лавреат Конкурсу Міжнародної Асоціації Реклями (IAA).

Теми її публікацій не надумані. Вони взяті з буденного життя. Її героїні — прості українські жінки — приваблюють своєю щирістю, відвертістю, пошуками щастя, кохання, свого гідного місця у такому нелегкому, але прекрасному світі.

Що таке справжнє горе і бідність Олена знає не лише з книжок. Коли чотири роки тому трагічно загинув її чоловік (Рог — це прізвище покійного Олениного чоловіка Ігоря), вона не працювала і звикла, що всі проблеми вирішував чоловік. На руках у неї залишилося двоє маленьких дітей. Важко було знайти постійну роботу. Їй радили звернутися до шлюбних агенств чи благодійних фондів. Але вона обрала журналістику. За три роки у пресі надруковано понад двісті її статей, есеїв, роздумів, оповідань. Статті Олени Рог про жіночу долю нашої сучасниці, бідність, проблеми наркоманії, інвалідів, життя і смерть — нікого не можуть залишити байдужими. Вона знайшла своє місце в житті. Олена обрала роботу. І здобула визнання.

САМОТНІСТЬ

Найдовша відстань — та, котру подолати не хочеться.

Скільки в нас самотніх людей? Ніхто не рахував. Але можна бути самотнім і вдвох.

Що таке самотність — становище, стан, статус, кара? Людина на самоті народжується, на самоті помирає, але все життя шукає свою другу половину: наближується та віддаляється, сходиться й розлучається, приживається й відторгається.

Кожен вирішує проблему самотності по-своєму. Одні невпинно шукають, вибираючи й перебираючи, закохуючись і розчаровуючись, шляхом спроб і помилок намагаючись знайти те, чого прагнуть. Інші покійно чекають, коли їх знайдуть. Треті бережуть свою енергію й час, не розмінюючись на дрібниці, і чекають своєї пори.

У світі велику популярність мають шлюбні агенства, які з допомогою сучасної комп'ютерної техніки відшуковують найбільш придатний варіант. У нас цю практику тільки ще почали запроваджувати. Але — якось однобоко. Зараз дуже багато агенств, що працюють "на експорт". Джентлмени з інших країн ладні оженитися й вивезти півкраїни. Хто-хто, а вони вміють відділяти зерна від половини, вибираючи найкраще. І ми тепер не лише сировинний додаток, ми — постачальники найякіснішого й конкурентноспроможного товару — слов'янських жінок. Раніше їх забирали в полон татаро-монголи. А зараз вони самі воліють здатися в полон й беруть в облогу шлюбні агенства своїми дзвінками й листами. Я докоряла американському представникові такого агенства: "Навіщо ви

вивозите наших жінок?" На що він мені відповів: "Ми їх не вивозимо, ми даємо їм шанс жити гідно. Вони приходять і плачуть тут "кривавими" сльозами, що нема чим годувати дітей. І благають допомогти й посприяти".

Так, це в наших оголошеннях чоловіки пишуть: "Жінок із шкідливими звичками та дітьми прошу не звертатися". А "в них" діти, навіть чужі, — це добре. І чим більше, тим краще! Вони вміють рахувати. Ці діти в майбутньому працюватимуть на їхнє суспільство, на їхнє благо. А ці жінки створять їм затишок і комфорт: скромні й працьовиті, вміють цінувати добро.

Певна річ, приживатися буде важко. Однак приживатися — не виживати. До того ж, до всього доброго призвичаюєшся швидко.

Але виникає питання. Чому ж ці пещені й забезпечені чоловіки звертаються до агенств? Вони що, неспроможні знайти собі жінку на батьківщині? Виявляється, це так. Надто вже емансиповані сучасні західні жінки. Не бажають куховарити, народжувати дітей... Вони народжуються "з ложкою в роті" й усе життя намагаються бути самостійними і ні в чому собі не відмовляти. Через це західні джентлмени, удосталь наївши макдональдів, прагнуть чогось домашнього. Щоб пахло тістечками й варениками. А хто зробить це краще за наших жінок?

Одруження за рубежем набуло зараз такого масового характеру, що багато посольств не відкривають віз неодруженим жінкам. Але не все, певна річ, на ділі виявляється таким безхмарним і

солодким, як про те розповідають в агенствах. Трапляється, чоловікові просто потрібна служниця, дарова робоча сила. А чому б і ні, тим більше, що претендентки у розділі “габі” пишуть: “Люблю готувати й вести хатнє господарство”. В однієї навіть було “габі” — прибирання: попит породжує пропонування. А приписка “згодна на будь-які пропозиції” зобов’язує. Утім, прибирати красивий будинок, можливо, краще аніж злиденну квартиру. Різниця полягає лише в тім, що будинок — чужий, а квартира — своя, власна.

В агенствах жінки, чекають черги, діляться досвідом. Виявляється, у пошуках нареченого можна об’їздити півсвіту, до того ж безплатно, за рахунок “женихів”. Приїздиш на “оглядини”, гостюєш, а потім “щось не склалося”.

Жінки діляться враженнями, а також адресами й телефонами інших шлюбних агенств, добре, що їх зараз дуже багато. Аби зрозуміти принцип їхньої діяльності, достатньо побувати в одному з них.

Отже, запрошую вас відвідати американське шлюбне агенство. Це — звичайна квартира, котру наймає 23-річний американець. Він і є власником агенства. В одній кімнаті жінки заповнюють анкети, в другій їх фотографують. Увечері, годині о шостій приходять “партія” жінок. Перекладачка зустрічає їх в умовленому місці й приводить до агенства. Квартира відразу сповнюється гамором і, сказати б, “негативною енергією”. Адже приходять невлаштовані жінки, невдоволені собою, оточуючими, життям. Цей “негатив” відчуваєш фізично, хочеться піти звідси. Гамір поволі наростає. Заповнюючи анкети, жінки ставлять безліч запитань. “Чи багато вже поїхало?”, “А як краще відповідати?”, “Хто має більше шансів?”, “Можна подивитися каталог женихів?” і т. ін.

Які вони, ці жінки? Різні. Середній вік — 30-40 років. Є дуже симпатичні, є негарні. Ось дві зовсім

молоденькі дівчинки — студентки, які вирішили тут час не марнувати, а відразу — до Америки! Ось дві заміжні жінки, вони голосно розмовляють (“Чоловік — посада виборна, і якщо американські женихи виявляться конкурентоспроможними, доведеться зробити заміну”). До заповнення анкет також ставляться по-різному. Одні з жартами й примовками відповідають на запитання. Інші сидять, замислившись, докладно й серйозно пишуть біографію.

Відчуваю себе “прихованою камерою”, котра знімає цей спектакль. Намагаюся зрозуміти, що привело сюди всіх цих жінок: самотність, прагнення будь-що вийти заміж, можливість покинути цю країну, безвихідь, невлаштованість, спрага щастя, бажання поліпшити матеріальне становище? Що? Що змушує їх шукати агенства, заповнювати анкети, позувати перед фотокамерою й чекати, чекати листів? Невже вони справді вірять у то, що можна виграти мільйон за льотерійним білетом і знайти свою долю у шлюбному агенстві за оголошенням?

Тим дав оголошення в “РІО” й одержав за місяць мішок листів. Я читала ці листи й роздивлялася вкладені у конверти фотографії. Тут були й справді, і волення про допомогу, й скупі анкети, і розповіді-роздуми. З фотографій на мене дивилися те гордовиті красуні, що бажують продати себе “за дорого”, то гуртожитські дівчатка, які не хочуть повертатися до рідних містечок, то жінки середнього віку, котрі так і не встигли влаштуватися, то кинуті бідолахи — матері-одиначки.

На мене дивилася з фотографій моя сучасниця. Невлаштована, самотня, вона проте не змирилася, а шукає свого щастя й бореться за нього. Мені хотілося усім їм допомогти, підбадьорити їх, підтримати.

Але ж у нас тут, в Україні, рівно стільки самотніх чоловіків, яких не розуміють, яким бракує любові, тепла, турботи.

Чому вони не зустрічаються одне з одним?

За даними Київського міжнародного інституту соціології в Україні: 82% чоловіків і 78% жінок живуть у шлюбі; 1% чоловіків і 2% жінок живуть у громадянському шлюбі; 13% чоловіків і 8% жінок ніколи у шлюбі не були.

Який же закон набирає чинності, коли кидають усе й біжать шукати щастя біля чужих берегів? Чи знаходять?

Адже є ще традиції і менталітет нації, і мовний бар’єр і багато іншого. Не всі пересаджені квіти приживаються. Коли є кохання, усе те можна пережити, а коли його немає?

А в тім, нащо судити про це? Жінки шукають своє щастя. Це — їхнє право. Хай допоможе їм Бог!

Олена Пор

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Восени 1999 року Український Музей у Нью-Йорку влаштував серію доповідей “Сучасні археологічні знахідки. Скарби української старовини”. Доповідачами запросили молодих людей Українського походження, які здобули тут високу освіту у ділянках мистецтвознавства та археології і працюють професійно не лише в Америці але й на Україні. Музей мав велику честь і приємність представити д-ра Андрія Мандзія — історика, археолога, директора Фундації Кам’янець-Подільського, темою якого були археологічні розкопки в місті Кам’янець-Подільському, д-р Оленку Певну — мистецтвознавця Метрополітального Музею в Нью-Йорку яка розказала про старовинний Херсон та проблеми пов’язані з захищенням цього важливого археологічного місця. Серію доповідей закінчила д-р Лада Онишкевич, яка розповіла про виставку скитського золота.

ВИСТАВКА СКИТСЬКОГО ЗОЛОТА З УКРАЇНИ

Зн. 1. Парадний золотий шолом зі зображенням битви між скитами. З Передерієвої Могили (Курган ч. 2), коло села Зрубне, в Шахтарському районі Донецької області.
Golden helmet featuring scenes of battles against the Scythians.
Donetske oblast.

Зн. 2. Золота чаша (фіяла) зі зображенням шести голів коней з Братолівського Кургана коло села Ольгина, Горностаївського району Херсонської області.
Golden goblet. Kherson oblast.

Скитський народ зробив наймудріший винахід... у найважливішій з усіх людських справ...

Хто нападає (на скитів) не може втекти та ніхто не може [скитів] знайти, якщо вони не хочуть, щоб їх знайти...

Геродот iv. 46.2, 5 ст. до Хр.

Скити вмiли перемагати та нищити ворогiв у всiх нападах на iхню територiю. Так як скити самi себе зберiгали i заховували, так i золотi скарби iх-нiх курганiв збереглися i переховалися, незважаючи на ворожi наїзди на степи Причорномор'я впродовж двох тисячолiть. I це на нашу користь сьогодні.

Виставка скитського золота Gold of the Nomads: Scythian Treasures from Ancient Ukraine тепер починає дворiчний побут у американських музеях – вперше за 25 рокiв. Це найбільша i найпоширенiша виставка скитських пам'яток, зiбрана виключно в українських музеях, яка взагалi коли-небудь була (виставка у Нью-Йорку та Лос Анже-

лесi в 1970-их роках складалася великою мiрою з матерiялiв російського музею Ермiтаж).

Виставку зорганiзували спiльно San Antonio Museum of Art, де матерiяли тепер експонуються та у Walters Art Gallery в Балтиморi весною 2000-го р. Виставка буде також у Los Angeles County Museum of Art, Brooklyn Museum of Art, Royal Ontario Museum, Nelson Atkins Museum, Kansas City та у Grand Palais в Парижi. Куратором виставки є Ellen Reeder, колишнiй куратор античного мистецтва у Walters Art Gallery, а тепер заступник директора Brooklyn Museum of Art.

Виставка складається iз 171 експонатiв iз Музею iсторичних коштовностей України, Нацiо-

нального музею історії України, Інституту археології Академії Наук України та Переяслав-Хмельницького Державного історико-культурного заповідника. Багато матеріалів розкопано впродовж останніх двох десятиліть, деякі навіть минулого року і їх ніколи не показували в Америці. Більшість експонатів зроблені зі золота, срібла і бронзи а також є деякі керамічні вироби.

До виставки приготовлений великий каталог *Scythian Gold: Treasures from Ancient Ukraine* (352 сторінки та 295 ілюстрацій, 240 з них кольорові). Каталог включає фотографії та описи кожного експонату, наукові статті про історію скитів, скитське мистецтво та скитську археологію в Україні.

Скити прийшли в степи України з Азії в 7-у ст. до Христа. "Скитія" – як грецький історик Геродот описує - займала всю землю від Чорного моря та Криму на півдні, до ріки Танаїс (Дон) та Озера Майотіс (Озівське Море) на сході, до ріки Істер (Дунай) на заході. Північна границя не в'ясна – можливо сягала аж до Києва, або може тільки до границі між степом та лісостепом (приблизно 200 км. на південь від Києва). Над Чорним морем та в Криму були грецькі колонії від кінця 7-го ст. до Христа, а в лісостепу жили різні землеробські племена у яких греки купували пшеницю, шкури, солону рибу, і т. і., щоб вивозити до самої Греції. У степовій зоні між греками та землеробними племенами скити дуже добре заробляли, контролюючи цю торгівлю і результати їхнього заробітку які позначаються у величезних золотих скарбах знайдених у скитських курганах. Ці золоті вироби показують зростаючі мистецькі впливи сусідських культур з Малої Азії та, в основному, з Греції – впливи, які поступово змінювали попередні стилі Середньої Азії.

В античних текстах, наприклад Геродота, читаємо про славу скитів як надзвичайно умілих та жорстоких воїнів: як вони в Малій Азії перемогли та пригноблювали Мідів та інших, як перський цар Даріус не міг їх побороти в степах. Завдяки тому, що скити ховали своїх покійників у великих курганах зі всякими земними багатствами, сьогодні маємо багато зразків такої зброї, якою користувалися воїни у цих славних битвах. У курганах знаходимо також золоті шоломи (рис. 1) – очевидно парадні, а не на справжній бій. На цьому шоломі бачимо скитів у боротьбі між собою і типовий стрій скитських мужчин, включно з текстильними елементами які не збереглися в археологічних знахідках: жупан з поясом, вузькі штани, низькі чобітки. Можна побачити і довге волосся воїнів. Зброя також типова: акінак (меч), спис та горитос (сагайдак на лук і на стріли). До зброї могли також належати панцирна сорочка і панцирні штани начіплені на шкіру, шолом і щит. Це все важило понад 50 фунтів. 12-15 майстрів мусіли працювати упродовж чотирьох місяців, щоби виконати зброю тільки для одного воїна.

Протилежно до мітичних амазонок, скитські жінки не брали участі в боях, хоч вони, правдоподібно, вміли орудувати мечами-акінаками; інколи знаходимо такі мечі поруч жіночих поховань у курганах. Геродот описує скиток, кажучи, що вони не полювали та не відходили від своїх кочових возів, а займалися "жіночою роботою", так як грецькі жінки. Відомо з поховань у курганах, що скитські жінки любили вдягатися дуже коштовно, зі золотими прикрасами від голови до ніг. На зн. 3 показано діядему яку носили на чолі, можливо з довгою хусткою, прикрашеною золотими пластинами.

Закінчення на 32 стор.

Зн. 3. Золота діядема (прикраса на чоло), зі зображенням релігійних сцен. (Курган ч. 2, коло села Сахнівка в Корсунь-Шевченківському районі Черкаської області). Golden coronet featuring religious themes. Cherkasy oblast

МАДАМ БЛАВАЦЬКА

Так, як нелегко визначити етнічну приналежність Єлени Блавацької, так само важко дати оцінку наскільки серйозною особою можна її вважати. Все таки про неї поміщена стаття в Енциклопедії Британіка. В Інтернеті через Alta Vista пошук "Blavatsky" вказує на 8931 "павутинних" сторінок (web pages), в той час коли під "Igor Sikorsky" — її краянин — світової слави винахідник гелікоптерів втішається тільки 578 занотуваннями, а інший її краянин також світової слави скульптор Архипенко — 522. Шукаючи за книжками в інтернетній книгарні amazon.com, знаходите про Сікорського 12 назв, про Архипенка 10, а про Мадам Блавацьку — 115. І ця сьогоднішня статистика відноситься до жінки, яка померла більше ніж сто років тому, у 1891 році в Лондоні.

Єлена Блавацька народилася в Катеринославі, сьогодні Дніпропетровському в 1831 році. Хоча сама вона вже не мала аристократичного титулу, але по лінії матері походила з роду князів Довгоруких, які свій родовід виводять від київських князів Рюриковичів, а прізви "довгорукий" нав'язують до молодшого сина князя Володимира Мономаха — Юрія Довгорукого. Її прадід князь Павло Довгорукий, який у 1878 році одружився з красунею французького походження Генрієттою, мав свої посілости на Правобережжі не далеко від Києва, в селі Ржищів. Там у своїй бібліотеці він залюбки занурювався в читання книжок про альхімію та магію. Сусіди уважали його трохи диваком і мабуть таким видавався він і своїй жінці. Генрієтта залишила його скоро після народження їх другої доньки, а повернулася коротко перед своєю смертю двадцять літ пізніше. Одна із їх доньок, Єлена Павлівна (мабуть їх таки треба ідентифікувати по батькові, бо в 19 столітті в тому роді була не одна Єлена) виказала не менше за свого батька зацікавлення книжками, але не альхімією чи магією. Вона стала визначним ботаністом в науковому світі, плинно говорила п'ятьма мовами, була талановитою малювачкою, цікавилася археологією та нумізматикою і в тих ділянках збрала цінну колекцію, вела кореспонденцію з багатьма західно-європейськими науковцями, між ними із Сир Родерік Мирчісон, основником британського Королівського Географічного Товариства (Royal Geographic Society). А заміж вийшла в 1813 році не за "відповідного" аристократа, як це бажала родина, а за безтитульного Андрія Фадєєва. Подружжя було війнятковим щасливим. Рік пізніше їм народилася донька Єлена Андріївна, мама Єлени Блавацької. Скоро після того молода родина переїхала до Катеринослава.

Коли Єлені Андріївні було шістнадцять років, вона познайомилася з пристійним, освіченим, захоплюючим капітаном кінської артилерії Петром фон Ганом (von Hahn), двічі старшим за неї. Він походив із дуже визначної військової родини, яка десь сто років раніше виїждувала з Німеччини. Одружилися 1830-го року. Вночі з 30-го на 31-е липня 1831 року народилася їм перша дитина, донька, яку

вони назвали Єлена — Єлена Петрівна, зана пізніше як Мадам Блавацька.

У перші роки подружнього життя родина часто переїжджала з місця на місце, з одного військового табору до другого. Молоденька Єлена очевидно найвно сподівалася, що чоловік трактуватиме її інакше, ніж інші чоловіки їхньої соціальної класи трактували своїх жінок. Вона очікувала більшого респекту й зацікавлення її інтелектуальними здібностями, але фон Ган того не виявляв. Скоро вона розчарувалася і своїм чоловіком і взагалі подружжям. "Для чого ж тоді природа так щедро обдаровує жінок бистрим умом, вмінням, талантами, розумінням життєвих завдань, глибоким відчуттям краси?" — питала вона. Відповідь 19-річної жінки на той час була війнятково проникливою. Не природа зв'язує жінку, а чоловіки і соціальні закони встановлені чоловіками.

Коротке перебування в Петербурзі дало нагоду Єлені Андріївні посмакувати життя до її вподоби — опера, театр, товариство творчих мистецьких людей. Двері для доньки княжної Довгорукої були всюди відкриті. Після того вона з дітьми перебувала радше зі своїми батьками, аніж з чоловіком. Спочатку в Астрахані, де батько за рангою був другою урядовою особою, і де вона почала писати новелі, а опісля в Полтаві, звідки хвороба туберкульозу змусила їх виїхати до Одеси. У 1842 році Єлена Андріївна померла на двадцять восьмому році життя. Петро фон Ган дітьми не цікавився, так що ними заопікувалися бабуня і дід. З молодшими проблем не було, але Єлена Петрівна виявилася незвичайно тяжкою до виховання. Її вважали дивною. Характером вперта і непогамована, небоязлива, з бистрим умом і війнятковим зацікавленням надприродними явищами, вона нишпорилася в бібліотеці свого прадіда князя Павла Довгорукого, перечитуючи окультну літературу і в своїй уяві створювала світ без видимої межі між реальністю і вдумкою.

Три генерації Єлен, кожна з війнятковими інтелектуальними здібностями і обдаруваннями. Та, помимо всіх цих родинних інтелектуальних традицій, було самозрозумілим, що Єлена Петрівна піде традиційним шляхом, себто одружиться, чого і сама вона не відкидала, і в 1849 році вийшла заміж за Никифора Блавацького. Він походив з родини полтавських поміщиків, мав урядову посаду і в 1849 році був призначений на віце-губернатора Єревану. Єлена Петрівна спочатку згодилася за нього виходити заміж, потім передумала, але родина накінець таки змусила її вийти заміж за ту "обскубану ворону", як вона його називала. Він був від неї більше ніж двічі старший, мабуть не дуже вродливий, хоч і вона красою не дорівнювала своїй матері. Її привабливість полягала в тому, що вона була цікавою співрозмовницею і притягала своєю жіночістю. До року вона втекла від нього і опинилася в Стамбулі. Там була мала колонія росіян які її прийняли. Це ж

була внучка княжни Довгорукої. Давала собі раду якийсь час, працюючи як компаньйонка багатих дам, особливо тих, які мали спеціальне зацікавлення в спиритуалізмі, іншими словами, у викликуванні духів, а Елена була в тому дуже справна. Про свого чоловіка до кінця твердила, що між ними ніяких подружніх стосунків не було. Коли їй було 54 роки, вона мала сина Юрія, який помер 5-літнім хлопцем.

Мабуть найкращий її життєпис подала Маріон Мід (Marion Meade, *Madam Blavatsky: The Woman Behind the Myth*, New York: G.P. Putnam's Sons, 1980), де Елену вона визначає як Russian, а між Southern Russia і Україною різниці не робить. Родовід Елени біологічно такий різноманітний, що на його підставі ніякого висновку щодо її етнічності не можна зробити. Питання національної приналежності Елену ніколи не турбувало. Вона концентрувалася над глобальними питаннями єдності всього людства і знання Вищого Єства — Бога. Весна народів 1848-го року, знесення кріпацтва, а тим більше українське національне відродження, ніякого відгомону в Елени Петрівної не знайшли. Зрештою, таке саме спостереження відноситься і до великої частини людей її суспільної верстви, які почали зауважувати зміни тільки тоді, коли приходилося їм платити колишнім кріпакам за працю, яку вони до того часу виконували задармо. Назвати її українською жінкою важко, але вона є жінка з України.

Чим саме заслужила собі Мадам Блавацька місце в історичній пам'яті? Її авантюриницька біографія не така вже виняткова, щоб тільки на тій підставі попасти в Енциклопедію Британніка. Підстави для того не тільки в чотирнадцятьох томах зібраних її творів з ділянки теософії, але і в тому, що вона була співзасновником Теософічного Товариства (Theosophical Society), яке існує до сьогодні і має свої філії в 50 країнах світу. Головна квартира американського філіялу знаходиться в містечку Вітон (Wheaton) біля Чикаго.

До Америки Мадам Блавацька прибула у 1837 році. Її вважають першою росіянку (first Russian woman), яка одержала американське громадянство. Тут, між іншими, познайомилася з американцем полковником Генрі Олкотом (Henry Olcott) журналістом, правником і зацікавленим в окультизмі, як і вона. Хоча в час її перебування у Філядельфії вона вдруге одружилася з вірменином Михайлом Бінеллі, якого по кількох місяцях залишила, приятельство з Олкотом, яке з часом набрало більш інтимного характеру, залишилося до кінця її життя. З ним та ще з одним американцем Вілліам Дžadжом (William Judge), вона заснувала у 1875 році Теософічне Товариство, Релігійно-філософічний світогляд, який проповідувало Товариство, був амбітно скерований на поєднання всіх філософічних, культурних та релігійно моральних світоглядів, які тільки існують. Гіндуїзм, будизм, християнство — в такій чи іншій формі з домішкою неоплатонізму та середньовічної кабалістики, знайшли свій відгомін в писаннях Елени Блавацької та її послідовників. Центральною точкою її вчення являється містика і містична інтуїція, яка шляхом циклічної реінкарнації підносить людський ум все на вищі етапи розуміння і таким способом веде до остаточного

пізнання Бога. Це вона підкреслює у своїй книжці *Isis Unveiled* (1877), в якій критично розглядає науку і релігію як неадекватні методи в процесі досягнення остаточного знання, себто знання Бога, а пропонує містицизм як правдивий шлях до духовного самопізнання. Ці теми вона ще більше розгорнула у своїй головній праці *The Secret Doctrine* (1888).

Можливо Теософічне Товариство не перетривало б так довго якби ним не зацікавилися, або до нього не пристали, такі визначні постаті як лавреат премії Нобеля з літератури Вілліам Батлер Єйтс, якого, як і Мадам Блавацьку, точні науки відштовхували, а захоплював містицизм своїми візіями. Або Піт Мондріан, авангардний мистець, для якого теософічна доктрина, що все існуюче походить з одного джерела і немає принципового відділення між духовним і матеріальним існуванням знайшла конкретний вияв у його мистецьких творах. Зрештою, містика і бажання зрозуміти надприродні феномени і до сьогодні притягає увагу багатьох так забобонних осіб, як і серйозних дослідників, особливо в ділянці психології. Телепатія, передбачення, передчуття і інше — для одних це реальні феномени, для інших просто шарлатанство, але для всіх це інтригуючі можливості.

У випадку Мадам Блавацької трудно відділити шарлатанство від геніяльності. Те, що багато людей вважали її за шарлатана було однією з головних причин, чому вона з Олкотом у 1879 році переїхала до Індії і там у місті Ад'яр відкрили нову централю Теософічного Товариства та почали видавати журнал *Теософіст* (The Theosophist). В Індії Товариство скоро стало популярним. До них пристала Ені Бесант, британка яка стала по стороні індійського національного руху. Вона очолила Теософічне Товариство в 1907 році і була його головою до своєї смерті в 1933 році. Разом з Олкотом справу освіти в Індії вони зробили пріоритетною і завдяки їм постало три коледжі та 250 шкіл. У 1917 році її обрано президентом Індійського Національного Конгресу, а 1923 р. генеральним секретарем Індійської Національної Конвенції. Це пов'язання між Теософічним Товариством та національним змаганням Індії до самостійності є чи не найважливішим чинником в збереженні існування Товариства. Воно також відіграло велику роль у розповсюдженні на заході кращого знання індійського філософічно-релігійного світогляду.

Мадам Блавацька, від дитинства невтомний мандрівник, довго в Індії не задержалася. Весною 1885 року вона від'їхала до Європи і там зайнялася пропагуванням теософічного світогляду. Її здоров'я почало серйозно підупадати. Останні п'ять років Лондон став її головним осідком, де і померла 8 травня 1891 року. Її тіло спалили, а попіл розділили на три частини — одну урну Олкот відвіз до Ад'яру в Індії, другу до Америки, де вона зберігається у приміщенні філії Теософічного Товариства в Пасадені, Каліфорнія, третю залишили в Лондоні. З часом Ені Бесант забрала попіл Елени Петрівної Блавацької з Лондону до Індії і розсипала його по ріці Гангесу.

Дарія Маркус

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LVII

JANUARY 2000

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

HAPPY NEW YEAR!

FROM THE DESK OF THE UNWLA PRESIDENT

Dear Members of the UNWLA, readers of *Our Life*, generous patrons and supporters of our work! I am pleased and honored to greet you with the new millennium -- the year 2000. I wish for each of you a happy celebration and continued success in your many endeavors for the good of Ukraine and Ukrainians wherever they may be.

The year 2000 is rich in celebration and in significance. The General Assembly of the United Nations has proclaimed that 2000 be designated as The International Year of Thanksgiving. And it is in this spirit that our organization has the opportunity to thank the Almighty for all the blessings he has bestowed upon us.

We, Ukrainian women, have had not only the desire for personal gratification, but also common aspirations to lift the oppression from our suffering nation. Through prayer and vigilance we have witnessed the rebirth of an independent Ukraine.

In the year 2000 we will be celebrating the 75th anniversary of the UNWLA. The celebration will begin with a holy liturgy, thanking the Almighty for granting the founders of the UNWLA the wisdom and strength to create this organization and for directing our members in the good works that they have accomplished throughout the years.

Our organization is unique because of the diversity of our membership -- women of all ages and all persuasions. Common goals and activities smooth away differences; as members of the UNWLA we feel a sense of pride, a sense of belonging. Within the ranks of our organization, every woman grows individually and as a contributing and important member of a productive community.

The UNWLA can be proud of its standing within the Ukrainian community which respects our achievements and our tireless efforts for the common good. Our programs and special events have earned the support of many individuals and for this too we can be thankful. The UNWLA has great responsibilities within this community, and the community has great expectations of the UNWLA. We must live up to these.

In celebrating our 75th anniversary, let us turn our attention to the needs of our members. Let us also work to recruit a new generation of women into our ranks. They are our future. Let us also work to improve our organization by listening to one another. As Honorary President I. Rozankowsky has often emphasized, our meetings should include not only reports, but should be a forum for airing differences and difficulties which can be addressed and resolved.

For many years, the UNWLA has financed various publications, the latest of which is "Milena Rudnytska: Essays, Letters and Documents" edited by the UNWLA's own Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak. The Ukrainian Museum in New York remains

in its modest quarters, construction on the new facilities impeded by unforeseen and escalating costs. As the UNWLA owns 51% of the museum's shares, we must share responsibility for its fate.

The Internet has provided us with boundless opportunities. Information can be shared between individuals on opposite sides of the world in an instant. How we utilize this enormous potential is up to us. The UNWLA already has a web site: <http://www/unwla.org>. We invite you to log on and inform us about your events, programs, and activities. The year 2000 will also bring new elections in the United States and new political opportunities. It is an opportunity for us to

elect senators and congressmen who will assist us in our goal of influencing the Department of State to change its policies towards women from Ukraine and other Eastern European nations, who seek to come to America for gainful employment.

In closing, I would like to share with you some joyful news. On October 22, 1999, the International Council of Women welcomed the National Council of Women of Ukraine as a member organization. Our best wishes to them as they resume their historical place as fully vested and equal members in the international community of women.

Iryna Kurowyckyj

NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF THE USA HONORS ITS PRESIDENTS

Honored Presidents of the National Council of Women.

On October 27, 1999, at a reception held in the United Nations Delegates Dining Room, the National Council of Women of the United States of America (NCW/USA) honored NCW/USA presidents and presidents of member organizations

Approximately 270 guests attended the event, including distinguished members of the diplomatic community. UNWLA president Iryna Kurowyckyj, who served as NWC president from 1993 to 1995, was one of the ten honorees. Among Ms. Kurowyckyj's guests at the event were the Consul General of Ukraine, Yuriy Bohayevsky, and his lovely wife Olha; the president of the Ukrainian Institute of America, Walter Nazarewich, and UIA board member Mary Pressy; president of the Ukrainian Museum, Olha Hnateyko; president of the Self Reliance Association of New York, Natalia Duma; UNWLA Vice President Mary Tomorug; UNWLA Press Secretary Slava Rubel; Nadia Shmigel, Chair of the UNWLA Social Welfare Committee; Olha Trytyak, Chair of the UNWLA Archives Committee; and last but not least, her husband, Jaroslaw.

During the event, ten NWC presidents were honored and each president had the opportunity to name the most memorable moment of her administration. In her presentation, Iryna Kurowyckyj said, "I am Ukrainian by birth, American by choice. I was the first Ukrainian American president of NCW/USA in 107 years, the first Eastern European woman to hold this position." Ms. Kurowyckyj said that the most memorable moment of her presidency

A Tribute To Our Presidents
Honoring
The President of our Member Organizations
and
The Presidents of the NCW
The United Nations Delegates Dining room
October 27, 1999

HONORED PRESIDENTS OF THE NATIONAL COUNCIL OF WOMEN

MILDRED ROBBINS LEET
1964-1968

NANCY BARKER
1982-1984

ELEANOR DONNENFIELD
1985-1986

MARGARET ADAMS
1987

MERINELLE SULLIVAN
1987-1990

CLAIRE FRIEDLAND
1990-1991

ALICIA PAOLOZZI
1991-1993

IRYNA KUROWYCKYJ
1993-1995

VERA RIVERS
1995-1999

DR. SOROSH ROSHAN
1999-2001

was when she led the American delegation to the 27th International Council of Women Plenary Conference in June of 1994. It was the year France was commemorating the 50th anniversary of the invasion of Normandy by the Allied forces. On the excursion to Normandy's beaches, the guide spoke about how many American boys had lost their lives to save Europe from the Nazis. At that moment, Ms. Kurowyckyj continued, she realized that they had died not only to save Europe from the Nazis, but to save her and her family and many others like her. Fifty years later, almost to the day, she was president of the National Council of Women and was visiting the site where the battle of the century had taken place. There, on the beaches of Normandy, she had a chance to say a prayer for the young boys who had given their lives to save so many other lives.

It was at this conference in 1994 Iryna Kurowyckyj had hoped to meet women from Ukraine coming to take their historical place as members of the International Council of Women. Unfortunately, political reality kept Ukrainian women from attending the plenary session in Paris in 1994. In 1999, while at the reception where NCW/USA presidents were being honored, Iryna Kurowyckyj was notified that at the Executive Meeting of the International Council of Women, held in Paris on October 22, 1999, the Ukrainian National Council was granted membership status in the ICW, a gratifying moment for all the Ukrainian women attending the event.

Later in the program, the presidents of organizations affiliated with the NCW/USA were given honorable mention and Iryna Kurowyckyj, as newly elected president of the UNWLA, stood when the organization's name was read out. A journal, providing biographies of each of the ten NCW/USA presidents and describing their respective accomplishments as leaders of the organization, was published for the occasion.

Errata. Page 18, paragraph 2 of the December issue of *Our Life* should read: On October 2, Stephania Baranowska, a member of UNWLA Branch 89 in Kerhonkson, represented the Executive Committee of the UNWLA at 50th anniversary celebration of the Ukrainian Youth Association in America. We regret the error.

NEWS FROM THE UNWLA SCHOLARSHIP/STUDENT PROGRAM BUREAU

by LUBA BILOWCHTCHUK, *Chair*

It is with great pride that we inform UNWLA members and readers of *Our Life* about the achievements of UNWLA scholarship recipients and in this issue we extend heartfelt congratulations to our latest success story. We are happy to announce that Lidia Stefanowska has been awarded the degree of Doctor of Philosophy from Harvard University in Cambridge, Massachusetts. Ms. Stefanowska's thesis, *Between Vision and Constructions: The Poetics of Bohdan Ihor Antonych*, has been accepted by the Department of Slavic Languages and Literatures.

A long time UNWLA scholarship recipient, Lidia was born in Gorlice, Poland. After completing the Ukrainian Lyceum in Lignica, she earned bachelor's and master's degrees in Ukrainian philology at Warsaw University. Lidia was accepted to Harvard University in 1992 where she was awarded a tuition fellowship towards her doctoral studies. Very generous UNWLA sponsors helped her with other expenses. Her UNWLA scholarships were made possible by the anonymous In Memory of Husband Fund (UNWLA Branch 86), Mrs. Melania Banach (UNWLA Branch 86) and Mrs. Olena Papiz (UNWLA Branch 81). We thank them for their support and congratulate UNWLA member Dr. Lidia Stefanowska on her success.

From December 13, 1999 through January 14, 2000, Princeton University's Bernstein Gallery, located at Washington Road and Prospect Avenue in Princeton, New Jersey, is hosting an art exhibit featuring the work of Alexandra Isaievych. The gallery is open to the public from 8:00 a.m. to 10:00 p.m., Monday through Friday, and from 8:30 a.m. to 5:00 p.m. on weekends. An artists's reception has been scheduled for Sunday,

January 9, 2000 at 2:00 p.m. and all are cordially invited to attend.

A UNWLA member and former UNWLA scholarship recipient Alexandra Isaievych was born in Lviv, Ukraine and is a graduate of the Ivan Trush College of applied arts in Lviv. The UNWLA first became aware of Ms. Isaievych when she came to the United States to continue her art education at the School of the Museum of Fine Arts in Boston, Massachusetts, where she received her B.A. in 1992. She also holds a master's degree in economics and public policy from the Woodrow Wilson School at Princeton University where she was a fellowship recipient.

Ms. Isaievych's studies in Boston were sponsored by Mrs. Melania Banach (UNWLA Branch 86) and the Eva Stashkiv Fund (Branch 17), and during her stay in Boston, the artist created a logo for the UNWLA Scholarship Program. The logo, pictured above, has been used extensively on documents and correspondence issued by the Scholarship Program.

Alexandra Isaievych is concerned about her homeland and has worked on several economic policy assistance programs in Ukraine. Her conviction that art provides inspiration for reclaiming the dignity of the human spirit and is as essential as good economic advice applies to all countries, including Ukraine, recovering from years of totalitarian devastation. As a beneficiary of the UNWLA Scholarship Program, Alexandra Isaievych is presently a sponsor herself and is helping a student in Ukraine achieve academic success with the help of the program. She resides with her husband in Summit, New Jersey.

WORLD FEDERATION OF UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS HOSTS ANNUAL MEETING IN TORONTO, CANADA

by MARIA TOMORUG

The annual meeting of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) was held in Toronto, Canada, on October 30 and 31, 1999. The event was kicked off on October 29, 1999, by meetings of the By-Laws Committee and the Finance Committees from the U.S. and Canada. For consideration and approval at the general meeting, the By-Laws Committee proposed that any future changes to the organization's by-laws should be made only every five years at the WFUWO Congress, not during the yearly meetings. It was further proposed that the committee would meet every year and consider any proposed changes submitted by various member organizations of WFUWO, all of which would then be voted upon at the Congress. The Finance Committees presented their annual reports and their plans for fund raising for the next year were accepted. After these meetings, a very interesting video from WFUWO's Eastern European Regional Conference, held in June of 1999, was shown by Mr. Sokolyk, the husband of WFUWO president Oksana Sokolyk.

The official meeting, held on Saturday, October 30 and Sunday, October 31, 1999 was opened by President Oksana Sokolyk who welcomed all Board members, the presidents of various member organizations, and delegates from Canada, the United States, England, Poland and the Czech Republic. In her report, the President stated that during this centennial the world has probably seen more changes than ever before. Not only have we seen the biggest progress ever made in technology, tele-communications, medicine, human rights, man's travels through space, she stated, but also two world wars, many territorial wars, the beginnings of new nations, the beginning and collapse of the largest communist empire -- the Soviet Union, and perhaps the biggest miracle of all, a free and independent Ukraine. We are, she continued, on the brink of entering a new millennium. What will it bring us -- just a new date on the calendar or will it bring us a brighter future? It will bring us a brighter future only if we all work together in unison with our brothers and sisters all over the world and in Ukraine, and only then will we be able to achieve our goals. She concluded her opening remarks by asking those present to enter the new millennium full of hope, optimism, love and understanding of one another,

with readiness to help one another for a better world.

The president then gave a detailed report about the very successful WFUWO Eastern European Regional Conference held in June 1999. After some discussion, it was agreed that regional conferences should be held every two or three years, each to be hosted by a different region. The president then reported on the status of *Ukrainian Woman in the World* (WFUWO's quarterly publication), on the WFUWO sponsored literary contest, on matters that were discussed at the World Congress of Ukrainians held in Toronto which she attended as president of WFUWO, and on the various changes now under consideration by the World Congress. President Sokolyk also reported on her attendance at various conventions of member organizations of WFUWO. She thanked the member organizations for their support and encouraged them to continue their hard work.

President Sokolyk's presentation was followed by the annual reports of the members of the Board and the editor of *Ukrainian Woman in the World*. During the afternoon session, there were two workshops, one on the future of Ukrainian women's organizations in the new centennial and the other on the future of *Ukrainian Woman in the World*. The outcome of both workshops was a unanimous "yes" to the continuation of the publication and the organizations. The consensus was that Ukrainian women's organizations should continue their existence and should try to get new members by using all of the new media available. Special effort should be directed at recruiting younger women and new immigrants from Ukraine. The continued publication of the WFUWO quarterly was also affirmed and it was suggested that a campaign be launched to get as many new subscribers as possible. Later in the program, Dr. T. Bednazowa, the president of a newly formed Ukrainian women's organization in the Czech Republic, read excerpts from the biography she is writing on Sophia Rusowa (1856-1940).

In the evening, there was a special theatrical performance by the members of Lidia Krushelnytska's Ukrainian Theatre Studio from New York City, a premiere of Lesia Ukrainka's *Women Through the Ages*. Following the performance, honorary membership in WFUWO was bestowed upon Lidia Krushelnytska, in

recognition of her outstanding work with Ukrainian American youth and her devotion to teaching them about Ukrainian theater and about the art of performing on stage, and for the forty years she has worked to bring Ukrainian theater to public attention in the United States, Canada and Ukraine.

On Sunday, October 31, 1999, the presidents of the member organizations presented their annual reports. The reports of those presidents unable to attend were also read. The various committees presented their plans for the next year which were then discussed and approved. At the meeting, the proposal of the By-Laws Committee, recommending that WFUWO by-laws should be changed only every five years after approval at the WFUWO Congress, was approved. Resolutions

proposed for the coming year by the Resolutions Committee were also approved; a copy of these will be mailed to all member organizations.

President Oksana Sokolyk closed the Sunday session at 1:30 p.m., thanked everyone for their attendance and participation, and wished everyone a year full of great deeds and achievements, personal happiness and health.

Representing the Ukrainian National Women's League of America at the annual meeting were UNWLA President Iryna Kurowyckyj, First Vice President Maria Tomorug, Press Committee Chair Jaroslawa Rubel, Member-at-Large Irena Stecki, and Editor-in-Chief of *Our Life*, Irena Chaban.

MEDICINE IN THE NEW MILLENNIUM

by IHOR MAGUN, M.D.

The new millennium has arrived and many of us wonder what to expect. We certainly have come a long way during the past hundred years and the next hundred years will bring even more changes. How will the new century be different, better than the last? And what is the future of medicine and health?

Breakthroughs in antibiotics and other medications have saved many lives and continue to be used. Traditionally, researchers have devoted much of their time and effort to addressing the damage done by disease, but as the causative factors have become more clearly defined, increasing emphasis is being placed on the prevention of illnesses. Simply put, the focus of the future will be "preventive medicine".

People can influence the quality and length of their own lives, particularly with assistance from medical professionals. Genetics play a major role, but research with genes and development of gene therapy will alter many diseases in the future. Through early screenings based on genetic information, proper treatment may be initiated in the very early stages of a disease.

Behavior modification is a form of preventive medicine. It is well known that the most preventable cause of disease and death in the United States is the use of tobacco. Smoking has to stop. Alcohol intake should

be moderate. Our diet has to be healthy. Physical exercise should be done on a regular basis. Stress needs to be handled. Research shows that some form of spirituality promotes wellness. Whether through formal religion or through personal reflection and reading, spirituality enhances a sense of connection to self, the universe and other people. It helps us cope with dark and difficult times in our lives.

Cancer and infectious disease prevention is next on the list. Screening tests will become more sensitive and specific. Cancer chemoprevention using drugs and/or a combination of nutritional supplements will be recommended. Immunization of individuals at risk for prevention of viral and bacterial diseases will be the norm. New vaccines for developing viruses and bacteria will become available. Even new methods of medicinal administration will be available -- in nasal sprays, patches and creams.

While we contemplate how we should start the new year and new millennium and what resolutions we should make, we should remember staying healthy is a lifetime commitment. Wellness is a goal not only for healthy people, but a goal for everyone.

In the coming months I will try to keep you informed of the latest developments in the medical field. Happy and healthy wishes!

Дорогі членки СУА!

Шановні читачі журналу, великодушні добродії наших акцій!

Вітаю Вас з новим століттям — двотисячним роком!

Бажаю веселих і щасливих свят тим, хто святкує з Україною!

Бажаю успіхів, життєвих радощів, бажання продовжувати працю для добра українського народу де б він не проживав.

2000 рік — багатий на святкування та відзначення.

Генеральна Асамблея Організації Об'єднаних Націй проголосила двотисячний рік "Міжнародним роком подяки". Таке гасло дає змогу подякувати за щедрі ласки, якими Всевишній нагороджував нас і нашу організацію.

Ми, українки, крім особистого щастя маємо ще спільні бажання, які перемінилися з роками у молитву. Молитву, яка благала допомоги Україні у її страждальних часах. Сьогодні складаємо подяку за те, що діждалися проголошення Української Держави.

У 2000 році святкуємо сімдесятип'ятиліття Союзу Українок Америки. Розпочинаймо святкування св. Літургією, дякуючи Всевишньому, за те, що спрямував наших засновниць створити організацію, її засади, її дії, її неперевершене членство. Скільки добродійності записали сторінки історії СУА.

Наша організація дійсно є унікальною в тому, що зацікавила жінок різного віку з різних верств нашого суспільства. У праці для шляхетних цілей згладжуються різниці. Гордімось, що належимо до великої родини, яка називається Союз Українок Америки. Організація сприяє жінці розвинути свій організаційний хист, бути самовпевненою та повновартісною.

СУА втішається повагою у громаді, яка доцінює наші досягнення і безкорисливу працю для загального добра.

Ми можемо і повинні кожного заохотити включитися в наші ряди і програми.

Маємо багато добродіїв, які підтримують почини СУА. За це ми їм щиро дякуємо і просимо надалі бути з нами.

Святкуючи 75-ліття СУА, звернім увагу на потреби членства. Важливим завданням є познайомити молоде покоління з нашою організацією.

Гляньмо у минуле, просім Всевишнього успішного сучасного, та працюймо над кращим майбутнім. У 2000 році повернімося до давніх рекомендацій наших попередниць. Почесна Голова СУА Іванна Рожанковська у своїх виступах про організаційні справи підкреслювала, що Окружні з'їзди, як малі конвенції, крім звітування мусять вияснювати проблеми та старатися їх розв'язувати. Застосування такого способу праці забезпечить успіх.

Упродовж років СУА фінансував численні видання. Найновіша книжка "Мілена Рудницька: Статті, листи, документи", редактором якої є наша членка д-р Марта Богачевська Хомяк, здійснена коштами СУА. Добре було б запрошувати д-р Марту Богачевську Хомяк під час святкувань 75-ліття, загальних зборів округи, влаштувати авторські вечори.

Музей у Нью-Йорку — будова ще не почалася, зібрані гроші не співмірні з кошторисом. Ми надалі мусимо сприяти цьому великому завданню. Пам'ятаймо, що СУА є власником 51 відсотка майна УМ і ми несемо відповідальність, як і ціла українська спільнота в Америці.

У наш час інформаційна сітка створює безмежні можливості. Упродовж хвилини інформація проходить з одного кінця світу в другий. Як ми використаємо цей прогрес — залежатиме від нас.

СУА вже від жовтня 1999 р. має нову вебсторінку <http://www.unwla.org>. Просимо подавати програми, повідомлення, оголошення — радо використовуватимемо. Дякуємо відділам і округам які вже користуються інтернетом.

2000 рік є роком виборів у США. Докладім усіх зусиль, щоб Департамент праці США змінив свої права стосовно жінок з України і щоб вони були такими, як і для західних держав. Передбачуємо здійснити цю акцію з допомогою сенаторів та конгресменів.

І на закінчення ділюся з Вами радісною вісткою. Національну Раду Жінок України 22 жовтня 1999 року прийняли до Міжнародної Ради Жінок. То ж побажаймо їм щасливого і радісного повернення до історично належного їм місця.

З НОВИМ СТОЛІТТЯМ, ДРУЗИ!

ВІДЗНАЧЕННЯ

Учасниці святкового відзначення. Зліва: Я. Рубель, О. Гнатейко, Ірина Куровицька, О. Богаєвська, Н. Дума, О. Тритяк.

From left: J. Rubel, O. Hnateyko, I. Kurovyskyj, O. Bohayevska, N. Duma, and O. Trytyak.

“A tribute to our presidents” – це відзначення 10 президенток Національної Ради США, (1964-1999 рр.) яке відбулося 27 жовтня 1999 р. в Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку.

Дев'ятою відзначеною президенткою Національної Ради Жінок США була Ірина Куровицька, яка сповняла цю функцію від 1993 до 1995 р.

Участь у святкуванні взяла родина Куровицьких, деякі члени Екзекутиви СУА, Генеральний Консул Юрій Богаєвський з дружиною Олею, президент Українського Інституту Америки Володимир Назаревич, голова Управи Українського Музею Ольга Гнатейко.

Ірина Куровицька репрезентує СУА в Національній Раді Жінок США від 1982 р. в Екзекутиві і як член Міжнародного Комітету гостинності.

Жіночий рух Америки, котрого СУА є частиною, розпочався понад 150 років тому в Сенека Фолс у Нью-Йорку на першому з'їзді. На святкуванні 40-ліття цього історичного з'їзду 1888 р. у Вашингтоні створено Національну Раду Жінок США та Міжнародну Раду Жінок. Імена славних засновниць суфражисток-активісток знані кожному: Susan B. Anthony, Elizabeth Cady Stanton, Lucy Stone Blackwell.

В Україні створили Національну Раду Жінок у 1919 році, яка лише рік після заснування

вступила у ряди Міжнародної Ради Жінок. На жаль, недовго довелося українкам втішатися цим великим досягненням. Після пленарної сесії Міжнародної Ради Жінок у Вашингтоні у 1925 році Національна Рада Жінок України втратила свою приналежність в цій престижній організації тому, що Україна тоді була позбавлена незалежності, а державний статус був однією з вимог членства в МРЖ.

Ця подія дала поштовх українкам в Америці створити Союз Українок Америки, жінки зрозуміли, що їм потрібно шукати іншого шляху до входу в міжнародний світ. Хоч контакт між Національною Радою Жінок США і Союзом Українок Америки був близький від самого початку заснування СУА, проте минуло 27 років, поки ми стали членами цієї організації.

Ірина Куровицька була першою українкою, яка стала головою НРЖ/США.

На відзначенні були присутні представники дипломатичних корпусів різних держав і представники складових жіночих організацій Національної Ради Жінок США.

У мистецькій програмі виступила меццо-сопрано Margo McLean у фортепіанному супроводі Gaet Serguey.

ВІТАЮ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ІЗ 75-ЛІТТЯМ!

На порозі Нового Третього Тисячоліття вітаю голову СУА Ірину Куровицьку, Почесні голови Іванну Рожанковську та Анну Кравчук, членів Головної Управи, Окружних Управ, головного редактора "Нашого Життя", Ірену Чабан і редактора англомовних сторінок Тамару Стадниченко, Редакційну Колегію і всіх членок СУА та їхні родини. Бажаю успіхів і щастя в особистому і громадському житті!

Яке не було б минуле століття прощаймо його з усміхом. Забудьмо про погане, пам'ятаймо про добре — а для нас це на карті світу — Україна — самостійна, незалежна!

У християнському світогляді — віра це сила, яка здійснює те чого прагнемо, бажаємо, а нищить зло! Навіть сучасна медицина вважає позитивне наставлення, віру, необхідними чинниками для здійснення намірів, вони інколи навіть лікують смертельно хворих!

То ж зустрічаймо нове тисячоліття із глибоким позитивним переконанням, вірою, що наші плани, наміри здійсняться, наша доля буде щасливою! А наша праця, наші плани мають на меті добро, щастя не тільки одиниць, але народу, батьківщини — України.

З таким прагненням, вірою, глибоким бажанням добра і успіху увійдім у Новий Рік, Нове Тисячоліття!

Хай новонароджений Ісус Христос благословить нас!

Уляна Любович.

ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Учасниці засідання Головної Управи. Зліва, перший ряд: В. Бачинська, М. Слоневська, С. Геврик, М. Томоруг, І. Куровицька, А. Кравчук, І. Ратич, О. Фаріон, О. Рогожа. Другий ряд, зліва: К. Івасишин, О. Кіршак, (3-й ряд — Р. Лісович), М. Раковська, К. Іваницька, М. Пазуняк, І. Бехтольд, І. Шкарупа, М. Рудик, Л. Калін, М. Одежинська, О. Тритяк, Л. Більовщук, О. Матвіїшин, І. Чабан, Н. Шмігель, М. Богачевська-Хомяк, Я. Рубель.

Meeting of the UNWLA National Board.

Засідання Головної Управи СУА відбулося 9-10 жовтня, 1999 р. у приміщенні Українського Спортивного Клубу в Нью-Йорку. Голова СУА Ірина Куровицька відкрила засідання, вітаючи членів Головної Управи які прибули на нараду з різних околиць Америки.

У своєму слові вона сказала: "В першу чергу дозвольте щирсердечно подякувати вам за співчуття, висловлені мені з приводу смерті моєї

найдорожчої мами і вшанування померлими її світлу пам'ять. Ваші теплі слова улегшують горе. Рівно ж щиро дякую за сердечні вітання з нагоди обрання мене головою СУА. Постараюся бути корисною і оправдати ваше довір'я".

Доброю традицією вже стало починати будь-які важливі справи організації молитвою, яку провела Варка Бачинська та спільним відспіванням гімну Союзу Українок Америки.

Ділову нараду голова СУА розпочала ін-формацією (в хронологічному порядку) про про-роблену працю, а саме: участь у конференціях, ре-презентаціях, ділових зустрічах, листуванні, тощо. Подала також плян відзначення 75-ліття СУА в якому пропонується розпочати святкування у найперше створеній Окрузі, якою була Округа Детройт. Буде створена пересувна виставка досягнень СУА за 75 років, яка буде переходити від округи до округи і кожна з них буде мати змогу доповнювати її своїми експонатами. Крім того буде мандрувати, як олімпійський смолоскип, "Дерево життя" на якому кожна округа засвітить свою сві-чечку. Плянується також у 2000 році кожне число журналу "Наше Життя" присвятити визначним але призабутим жіночим постатям і одну сторінку при-святити історії даної округи. "Одним із основних завдань — підкреслила Ірина Куровицька — по-знайомити молоде членство та новоприбулих жі-нок з України з великими надбаннями СУА в діяс-порі, які часто недооцінюються". Вона повідомила також про пляни дій СУА стосовно одержання дво-річного легального права праці для жінок, які при-їжджають з України, про фінансові програми, їхні проблеми та пошуки їх ефективного розв'язання. Висловила думку також про створення округи у Вашингтоні або на Флориді та про комп'ютериза-цію редакції журналу "Наше Життя" і канцелярії.

А далі йшли звітування про пророблену працю від XXV Конвенції. Це – протоколярна секретарка Варка Бачинська, кореспонденційна секретарка Омеляна Рогожа, фінансова секретар-ка Рома Лісович яка подала попередній кошторис на 1999-2000 роки і який ГУ схвалила.

Головний редактор Ірена Чабан подякува-ла голові СУА Ірині Куровицькій за співпрацю у на-лагодженні вчасного випуску журналу і регулярних засідань редколегії та підкреслила, що статті, дописи, інформації про пожертви і інші матеріали СУА мають право першочерговості, але необхідно, щоб вони надходили до редакції два місяці напе-ред перед випуском журналу. Запізнілий матеріал поміщуватиметься в наступному числі. Повідомила, що надзвичайно важко є отримати статті чи до-писи про місцеві події, які необхідно було б висвіт-лювати у журналі. Вона поінформувала також, що з нагоди святкування 75-ліття СУА буде присвя-чена сторінка історії округи, яка святкуватиме ювілей. "Плянуємо також започаткувати нові руб-рики, зміну обкладинки, тощо" – поділилася пляна-ми головний редактор.

У своєму виступі редактор англомовних сторінок Тамара Стадниченко висловила задово-лення з приводу того, що останнім часом налаго-дився своєчасний вихід журналу без всяких задер-жок і що має декілька сталих дописувачів. Але, по-мимо того, матеріалів від відділів майже немає, що

утруднює інформативність англомовних сторінок.

Про свою працю на посаді адміністратора СУА докладно розповіла Оріся Яцусь.

Зразкову роботу продемонструвала голова Комітету XXV Конвенції СУА Олена Матвіїшин, яка роздала кожному членові ГУ папку з докладним звітом про пророблену працю Конвенційного комі-тету; це й склад Комітету, й статистичні дані Конвенції, програма Конвенції, члени президії і делегати та фаховий фінансовий звіт. Члени Головної Управи належно оцінили пророблену працю Олени Матвіїшин і зразково проведену XXV Конвенцію нагородивши її бурхливими оплесками.

Голова видавничої комісії книги XXV Кон-венції Ярослав П. Рубель розповіла про методи збирання матеріалів і коштів для її видання та про збагачення її змісту матеріалами з "пожовклих листків" вибраних із журналів "Нашого Життя" за попередні роки. Опрацьовано й розділ – "75-літтю присвячуємо". Вона подякувала всім тим, які ста-ралися своєчасно прислати необхідні матеріали, кошти і платні оголошення. Відзначила також "рекордове число зібраних платних оголошень" серед яких 1-ше місце займає Чікаґо, 2-ге – Нью-Йорк і 3-тє - Північний Нью-Йорк, зокрема Ро-честер. Подала також докладний письмовий фі-нансовий звіт, який перед тим ретельно переві-рили члени Контрольної комісії Таїсса Турянська і Надія Цвях на чолі з Іванною Ратич.

У своїх виступах референтки і члени Екзекутиви ділилися своїми справами і плянами на майбутнє, зокрема, Софія Геврик – 2-га заступни-ця голови СУА з організаційних справ бачить необ-хідність приєднання і затримання членства при ор-ганізації. Вона вважає, що потрібно підтримувати тісний зв'язок з референтками вільних членок й відділами далекого віддалення. Слідкувати за дотриманням відділами і округами Статуту СУА, проводити щорічні загальні збори округ і відділів та, по змозі, щомісячні сходини. Вона наголосила також на необхідності виготовлення нової організаційної брошури для приєднання членства. Поінформувала й про виготовлення пересувної виставки СУА з нагоди його 75-ліття та створення відповідної комісії в склад якої ввійшли: Софія Геврик – голова, Марія Одежинська – референт відділів далекого віддалення, Оксана Фаріон – відповідальна за вільне членство, Дора Горбачевська – секретар, Христина Їжак - член і це по одній представниці від кожної округи.

3-тя заступниця голови у справах культури Оксана Фаріон говорила про необхідність підготов-ки матеріалів пов'язаних з побутово-обрядовими святкуваннями. Це статті й репортажі про україн-ські традиції Різдва Христового, Йордану, Нового року, "Маланки", Великодня, весільних обрядів і т. і. Про підготовку матеріалів про визначних жінок

України і діаспори, про заохочення округ і відділів відзначати своїх членок. Запропонувала також опрацювати список нових вартісних і цікавих видань книжок і публікацій, їхніх авторів та де можна придбати. Для цього створила відповідну комісію до якої ввійшли Лідія Гладка, Наталія Даниленко, Анна Максимович, Оріся Новосівська, Христина Стасюк.

Заступниця голови СУА у справах зв'язків Мотря Слоневська пропонує створити Комісію зв'язків у склад якої входили б всі референтки зв'язків округ та голів відділів далекого віддалення, якщо там немає референтки зв'язків. Встановлювати та поглиблювати співпрацю між округами та Централєю, беручи до уваги їхні проблеми, потреби і вимоги. Продовжувати співпрацю СУА з державними репрезентативними та жіночими організаціями у Вашингтоні ДК. Заохочувати всі округи розвідувати та почати працю зв'язків з власної ініціативи, у своїх округах, узгодивши плани з Централєю. Брати активну участь у зустрічах і

Вільний член Екзекутиви СУА Ірина Стецьків представила проєкт відзнаки для вшанування членок з нагоди 50-ліття їхньої праці в СУА, поінформувала про свої плани.

Референтка суспільної опіки СУА Надія Шмігель запропонувала ГУ свій довготерміновий план діяльності Суспільної Опіки СУА: а) розглянути плани СУА на заснування "Дому союзанки", б) відвідати відділи Союзу Українок в Україні, в) розглянути можливості державних і приватних фондів на цілі Суспільної Опіки СУА, г) підготувати матеріали для введення спеціальних програм на зразок американських моделей суспільної опіки, д) проводити кампанію по розширенню допомоги сиротам, "бабусям", багатодітним родинам в Україні, е) підтримати округи і відділи у їхніх планах допомоги власним членам.

Виховна референтка Катерина Івасишин планує познайомитися з відділами СУА які мають світлички, з їхньою працею, успіхами, проблемами; подавати в пресі інформації про діючі світлички при відділах СУА, нав'язати контакти з відділами і створювати нові світлички, запрошувати до співпраці виховних референток округ, виготовляти обіжники на виховні теми, розпочати листування до стейтових бюр (Departments of Curriculum and Instruction), щоб в школах, навчаючи учнів, подавали правдиві інформації про демократичну незалежну Україну, її історію. Листовно звертатися до видавництва шкільних підручників з приводу друкування в них правдивих інформацій про Україну.

Мистецько-музейна референтка Марійка Пазунок запланувала приготувати і розіслати відділам і округам вказівки про заохочення членів СУА чи громади стати членами Українського Музею, наприклад, зорганізувати вечір присвячений

імпрезах в українській та американській громадах. Заохочувати молодь ставати членами СУА та співпрацювати з нами у зовнішніх зв'язках.

Референтка преси Ярослава П. Рубель запланувала створити комісію пресової референтури, виготовити плани праці, обіжники та інформації для пресових референток, подавати вісті з Централі до журналу "Наше Життя", заохочувати членів активно підтримувати видання СУА, інформувати у пресі про працю СУА, розглянути доцільність приготування запитника про видання СУА, співпрацювати з членами Екзекутиви і ГУ в намаганнях поширювати інформації про СУА та співпрацювати з редакторами журналу "Наше Життя".

До Комісії пресової референтури запропонувала Дарію Маркус, Марію Кондрат, Стефу Король, Ольгу Тритяк, Христю Навроцьку. Запевнила також членів ГУ, що в міру можливостей буде старатися зорганізувати хоча б дві пресові конференції.

"membership drive" – підхід до можливих членів СУА, нав'язати персональний діалог з мистецько-музейними референтками для вияснення причини, чому в деяких округах є так мало членів УМ і яку допомогу їм необхідно надати від Управи УМ. Приготувати і розіслати музейно-мистецьким референткам перелік виставок, які можна випозичити в УМ, із практичними вказівками як це оформляти, які виповняти форми, хто відповідальний за страхування і т. п. Такі виставки допоможуть ширше знайомитися з колекціями УМ українській громаді та познайомити американську громадськість з нашою культурою, а з нагоди 75-ліття СУА організувати виставку історії СУА в УМ. На виставку можна запрошувати американські жіночі організації.

Референтка стипендій СУА Люба Більовчук звернула увагу на необхідність особливого зацікавлення стипендіатами в Україні, розказала про особисте посилення контактів з особами, які мають справу зі шкільництвом і яким ми зможемо довіряти. Підкреслила також потребу продовжувати стипендійну акцію СУА в Південній Америці, Європі та в США, нагадала про Асоціацію стипендістів-випускників, які отримували стипендії СУА (UNWLA Scholarship Program Alumni Association) для поширення стипендійної акції у країнах їхнього проживання – Бразилії, Аргентині, Польщі. Висловила про необхідність видання двомовної брошури, щоб приєднати спонсорів та зацікавити й інформувати українське та американське суспільство діяльністю стипендійної акції СУА. Висловила впевненість у дальшій співпраці з округами, відділами і членством у справі придбання фондів. Членами комісії стипендій СУА є Анна Кравчук – фінансовий консультант і секретарка, Оріся Яцусь – скарбник, Ольга Тритяк – канцелярські справи,

Христя Хомин-Іжак – приєднання спонсорів, придбання коштів.

Ольга Тритяк – референтка архіву США у своїй діяльності плянує отримати інформації у справі приміщення архіву США, виготовити обіжник у справі зберігання архівних матеріалів та переглянути і зробити відповідні описи всіх архівних скриньок. До архівної комісії входять: Олександра Кіршак, Ярослава П. Рубель, Мирослава Стахів.

У звітуваннях про пляни здійснення резолюцій XXV Конвенції США голови Округних Управ зосереджувалися на післяконвенційній діяльності округ. Наприклад, Квітка Іваницька, звітуючи за Округу Дітройт, інформувала про поширення домівки США у Воррен, Мішіген, про продовження курсів вивчення української мови, про кампанію приєднання нових членок, про потребу висилання референток Округної Управи на сходинах відділів, про допомогу суспільною опікою потребуємим в Україні і на поселеннях, про збереження і примноження культурних надбань українського народу і про вже визначену дату святкування 75-ліття США бенкетом, який відбудеться 18 березня 2000 року.

Голова Округи Філядельфії Марія Раковська сповістила про підготовку святкування 75-річчя США. Гаслом їхньої теперішньої діяльності є “Українська жінка-союзниця напередодні нового тисячоліття”. Її пляном є йти з духом часу, виходити на міжнародну арену для того, щоб не втратити нове покоління жінок українського походження. Створити і розпочати працю екологічної референтури у кожному відділі Округи.

Голова Нью-Йоркської Округи Олександра Кіршак схвалила рішення Головної Управи про те, що кожна референтка мусить організувати хоча б одну округну конференцію. Культурно-освітня референтка, наприклад, подбає, щоб ширші сходина відділів були доповнені цікавими рефератами, доповідями на літературні чи історичні теми та про визначні постаті минулого й сучасності. Підтверджує також резолюцію Суспільної Опіки США про необхідність надалі допомагати потребуємим поза межами США та, особливо, про допомогу німеччиним членкам США.

Марта Стасюк – голова Округи Північний Нью-Йорк плянує прослідкувати, щоб відділи дотримувалися статуту США та виконували і придержувалися резолюцій XXV Конвенції США. Відвідати всі відділи Округи, провести округний з’їзд та належно відсвяткувати 75-ліття США.

Голова Округи Нью-Джерзі Марія Полянська повідомила, що відділи будуть заохочувати новоприбулих жінок вступати в ряди США. Вона сказала теж, що Округа Нью-Джерзі є довголітнім членом стейтрової Федерації жіночих клубів, тому пля-

нує приєднатися до їхнього святкування відзначення історії жінок.

Іванна Шкарупа – голова Округи Огайо підкреслила, що Округна Управа буде продовжувати висилку пакунків в Україну. А у зв’язку з проголошенням ООН 1999 рік вважати роком вшанування старших віком людей, Округна Управа вирішила відвідати будинок “Шевченко Менор” в якому мешкають старші віком особи з відповідною програмою. У 2000 році заплянували відсвяткувати 75-ліття США.

Голова Округи Чікаго Любомира Калін розказала, що Округа заплянувала зустріч з новоприбулими жінками, щоб заохотити їх до вступу в США і таким чином розгорнути працю для приєднання нових членів. Вони будуть далі допомагати Сумській області в Україні.

Голова Округи Нова Англія Марта Рудик повідомила, що у зв’язку з перевиборами Округної Управи, які мають відбутися наступного місяця, ще нічого не заплановано, бо це буде вже здійснювати новообрана Управа.

Теодозія Кушнір – голова Округи Центральний Нью-Йорк подала:

1.Опрацювати плян праці способом яким можемо приєднати нових членок до відділів.

2.Провести одні ширші сходина присвячені визначним жінкам.

3. Нав’язати контакти з іншими жіночими організаціями та засобами масової інформації.

4. Заохочувати союзниць і несоюзниць стати членами Українського Музею в Нью-Йорку.

5. Відсвяткувати 25-ліття Округи 7 листопада, 1999 року.

6. Провести округний з’їзд та перевибори Управи у квітні 2000 року.

7. Відсвяткувати 75-ліття США у листопаді 2000 року.

Зв’язкова далеко віддалених відділів Марія Одежинська, ділячись своїми плянами на майбутнє, сказала, що будуть старатися теж відсвяткувати 75-ліття США. Необхідно поставити на вищий рівень жіночі питання і їх проблеми та старатися описати життєві переживання старших членок США.

Наприкінці нарад присутні обговорювали питання яким чином відзначити відділи і членів США з нагоди 75-ліття організації та як краще і доцільніше інформувати читачів “Нашого Життя” про святкування ювілею в округах.

Вирішити ці питання доручено Екзекутиві.

На цьому й завершилась дводенна нарада, а учасниці роз’їхалися додів повні ентузіазму йти в нове тисячоліття.

Річні наради Управи

*Членки СУА – учасниці нарад з головою СФУЖО Оксаною Соколик.
Зліва: Я. Рубель, М. Томоруг, І. Стецьків,
О. Соколик, Н. Даниленко, І. Куровицька,
І. Руснак, І. Чабан.
Members of the UNWLA with WFUWO President
Oksana Sokolyk.*

Відбулися 30-31 жовтня 1999 р. в Торонто у приміщенні Канадсько-Української Фундації.

Наради відкрила голова СФУЖО Оксана Соколик, яка й проводила їх спільно з членами Управи.

У нарадах взяли участь складові організації СФУЖО, які знаходяться на терені Канади і США та деякі з європейських країн, як Англія, Польща, Чехія, інші прислали письмові звіти.

О. Соколик у своєму звіті підкреслила, що століття, яке “за кілька днів” кінчається, принесло найбільше змін за всі часи історії: “Найбільше прогресу в технології, медицині, а також повстало найбільше незалежних держав. Народилася і розвалилася московсько-комуністична імперія. Повстала незалежна Українська Держава.

А що нам принесе нове століття, крім нової дати в календарі? Багато залежить від нас самих. Зміни 20-го століття зробила людина. У новому столітті будемо працювати, будемо дружні і сильні. Сповнимо свій моральний обов'язок: затримаємо свою ідентичність, збережемо мову, зможемо гордо простягнути руку і порозумітися зі своїми по-сестрами на всіх континентах в різномовних державах світу.

Нас чекає довга і мабуть нелегка мандрівка в майбутнє. Але кожна мандрівка починається першим кроком. Тож постановім собі, щоб цей перший крок у нове, повне невідомого 21-ше століття був відважний, був повний оптимізму, був гідний наших предків, які століттями змагалися до того, що стало дійсністю на наших очах.”

О. Соколик звітувала про внутрішню діяльність, зустрічі із складовими організаціями, про Світовий Конгрес Українців, Українську Всесвітню Раду, Європейську Регіональну Конференцію СФУЖО, зустрічі з представниками України та інші зустрічі і імпрези, літературні конкурси СФУЖО, та квартальник СФУЖО “Українка в світі”.

Закінчила свій звіт закликком працювати з

охотою і візією, що майбутність залежить від нас. Вона сказала: “Творім історію, будьмо її активними учасниками, з хрестом і тризубом вступаємо у нове тисячоліття”. Слідували звіти членів Управи СФУЖО і складових організацій, які також подавали проблеми з якими зустрічаються на своєму терені та подали пляни праці на 2000 рік.

Цікаво були проведені дві майстерні “Майбутність жіночих організацій” і “Українка в світі у майбутньому столітті”. У висліді чого було узгоджено і подано нарадам СФУЖО цікаві постанови.

Д-р Т. Беднаржова виголосила доповідь — “Софія Русова у 60-ту річницю смерті”.

В суботу учасниці нарад і громада міста Торонто мали нагоду побачити сценічну постановку Студії Мистецького Слова, Лідії Крушельницької з Нью-Йорку — монтаж із творів Лесі Українки “Жінка крізь віки”, який включав “Контра Спем Сперо”, “Ніобея”, “Кассандра”, “На руїнах”, “Прокляття Рахілі”, “Одержима”, “Забута тінь”, “Камінний господар”, “Жіночий портрет”, “Грішниця” і “Зоря поезії”.

Бурхливими оплесками і вставанням з місць нагороджено цей прекрасний виступ студії Л. Крушельницької.

Оцінюючи довголітню працю з молоддю в ділянках української мови та мистецького слова, Екзекутива СФУЖО іменувала Почесною членкою СФУЖО Лідію Крушельницьку.

Річні наради СФУЖО закінчилися після прийняття постанов та дискусією і заввагами відносно праці на наступний рік.

У нарадах СФУЖО взяли участь члени СУА, І. Куровицька, М. Томоруг, Н. Даниленко, І. Руснак, Я. Рубель, І. Стецьків, І. Чабан. Марія Томоруг була вибрана членом Статуткової комісії. Ірена Чабан — головою комісії постанов.

Ярослава П. Рубель,
пресова референтка Головної Управи СУА.

За самовіддану і прикладну працю

ЛІДІЯ КОЛОДЧИН

Лідія Колодчин народилася 29 січня 1927 року на Лемківщині в родині Індрів. Мама Ольга з Крупських — учителька, батько Густав — агроном, власник посілости Забрوده в околиці Белигорода.

Середню освіту започаткувала в Сяноці, де належала до спортових і просвітянських організацій, закінчила в Німеччині.

З переселенчих таборів Німеччини у 1950 р. переїхала до Америки і поселилася в Дітройті, Мічіген. Маючи замилювання до мистецтва, у 1961 р. поступила на курси мистецтва в Макомб Коледжі у Воррен, Міч. У 1970 році відкриває постійну галерію українського образотворчого мистецтва і називає її псевдонімом приятеля родини відомого маляра Едварда Козака — “Галерія ЕКО”. Цю галерію, як куратор і директор, провадить вже 29 років, де влаштовує виставки видатних мистців з діаспори в Україні.

Одружена, виховала двох синів — Богдана і Романа.

У 1959 році вступила в ряди Союзу Українок Америки і 40 років працює на різних постах у Головній Управі, в Окружній Управі та в Управі Відділу.

Була головою Окружної Управи Дітройту 9 років (1980-84, 1994-96 і 1999-2000 рр.), головою 76-го Відділу США 5 років (1964, 67, 91, 92, 93 рр.), організаційною референткою в Головній і Окружній Управах. На цих постах зорганізувала 7 нових відділів.

У 1986 р. в Окружній Управі була головою Будівельного комітету, який закупив торговельний центр в українській дільниці міста Воррен, де має приміщення домівка США. Л. Колодчин опікується домівкою вже 11 літ. Власники підприємств, які винаймають приміщення, оплачують помешкання і цими грошми сплачено будинок, тепер це прибуток для Округи. У домівці відбуваються сходи ініціативних груп та громадські імпрези з різних нагод. За видатну працю в США Л. Колодчин нагороджена Почесним членством США в 1999 р. і Почесною членкою Окружної Управи США в Мічігені 1996 р.

Зорганізувала і впродовж десяти років очолює Товариство Лемківщина. Від 1989 р. відвідує українські осередки в Польщі, зокрема на Лемківщині. Зорганізувала і з Товариством Лемківщина допомагає провадити дитячі садочки на Лемківщині. Товариство фінансово допомагає ук-

Лідія Колодчин.
Lidia Kolodchyn.

раїнським школам і талановитим студентам, які студіюють україністику або теологію в Польщі.

Останніх 30 років (1969-99) Лідія Колодчин є референткою Суспільної опіки в управі Об'єднання Українців в Америці “Самопоміч”, відділ у Мічігені. На цьому пості зорганізувала Клуб старших осіб у 1974 р., яким опікується до цього часу. Зорганізувала багато допомогових акцій для потерпілих українців в Бразилії, колишній Югославії, Польщі та в Україні — зокрема для сиротинців і осіб старших віком. Останньо організувала допомогу жертвам повені на Закарпатті.

Окремою ділянкою її діяльності є влаштування на працю емігрантів четвертої хвилі з України. Відвідує і допомагає самотнім старшим особам у домах, шпиталях і домах притулку.

У 1982-84 рр. була членом Дирекції корпорації “Українське село” — дім на 155 приміщень для старших осіб. Співорганізатор і голова Марійської дружини Зарваницької Матері Божої.

Член Комітету Метрополітального Дітройту для відзначення 2000-ліття з дня народження Ісуса Христа.

Лідія Колодчин крім цього є членом управ таких організацій: Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля, Українського культурно-громадського клубу, Товариства українського мистецтва і Українського патріархального товариства, відділ в Мічігені.

АНАСТАЗІЯ ХАРИШ

Анастасія Федуняк-Хариш народилася 23 січня 1919 р., в Чикаго, Іл. Батьки її Іван і Йосифа були емігрантами з України, які виїхали до Америки перед Першою світовою війною. Коли Тусі (так її звали) було одинадцять років, вона з батьками, які вирішили повернутись на рідні землі, їде в Україну, в село Угерсько на Стрийщині, бо там родина мала своє поле й господарство.

Почався новий етап її життя. Нова українська школа, зовсім інакша програма навчання, треба було, крім української, вивчати мови — польську і німецьку, до того в гімназії ще й латинку, одним словом, довелося молодій дівчині боротися з різними труднощами. Все вона перемогла і з відмінними оцінками закінчила українську педагогічну школу в Стрию, а напередодні Другої світової війни у 1938 р. здала гімназійну матуру.

З приходом радянської влади ціла родина терпить великі злидні, а коли у 1941 р., внаслідок воєнних подій приходить зміна окупантів і Галичину займають німці, Туся працює на пошті і тим способом може матеріально допомагати батькам. В тому часі одружується з Михайлом Федуняком, який повернувся з походу на східні землі України. Після сімох місяців подружнього життя чоловік Тусі гине від ворожої кулі. Молода вдова старається про працю, трохи вчить у народній школі в селі, згодом в канцелярії лісництва, але з огляду на те, що була зареєстрована як чужинка, бо народилася в Америці, її звільняють з праці, переслідують, застосовують різні кари й це спонукає її старатися про виїзд до США. Щоб отримати потрібні документи їде до Москви, до американської амбасади і, уже не повертаючись до батьків, через Одесу їде до Америки. Дорога була надзвичайно тяжка, але сильна воля й ласка добрих людей допомагають їй все переможно пройти.

У грудні 1947 р. Туся приїхала до Чикаго. Незважаючи на те, що знайомі приймали її й допомагали, вона тужила й плакала за батьками, за домом, за Україною, й не знала, що її батьків більшовики засудили і вивезли на 15 років у Сибір в Хабаровський край. З ними вона вже більше не зустрілася.

У Чикаго Туся познайомилася з родинами Дзидзарів і Забродських, вони щиро подружили й разом задумали створити організацію — клаптик української землі. Такою організацією був Союз Українок. Їх цікавила не тільки харитативна праця, але плекання традицій, звичаїв, історії улюбленої батьківщини. Хотіли мати аполітичну й позапартійну організацію. В Чикаго існував уже гурток жіноцтва, який належав до ОДВУ, але коли уряд припинив діяльність цієї організації, жіноча ланка УЗХ перестала існувати. А. Федуняк і однодумці

*Анастасія Хариш.
Anastazia Charysh.*

зібрали жіноцтво колишнього УЗХ і новоприбулих жінок, прочитали статут СУА і прийняли його — так постав у Чикаго 22-ий Відділ Союзу Українок Америки “Дочки України”, який розгорнув свою діяльність.

В своїй праці вони допомагали школам, музеям, бібліотекам, висилали одяг нашим молодим воякам, які були в Кореї. Пачки засланцям в Сибір було можна робити тільки зорганізовано. Членки СУА налагодили зв'язки з чужинками, зорганізували велику маніфестацію з причини замордування більшовиками 500 жінок у Кінгірі, де промовляла тодішня конгресменка Ілліной Margaret Chunc, сенаторка Олена Кисілевська, голова СУА — Олена Лотоцька. Маніфестація відбувалася у школі св. о. Миколая. Союзянки робили все спільними силами, щоб повідомити американців і світ про страшні страждання нашого народу. В Едісоні союзянки дали показ варення українських страв. Також почали радієву програму. Кожного року в музею вони організовували українську ялинку.

Туся була головою 22-го Відділу упродовж сімох років і також організовувала нові Відділи в Мільвоке, Ст. Люїс, відновила відділ у West Pullman і молодечий відділ на півдні Чикаго. Була однією із заступниць голови Округи у Філядельфії, нав'язала контакт з чужинками.

У 1954 р. Анастасія Федуняк вдруге одружилася з Михайлом Харишем. Господь поблагословив подружжя двома дітьми — дочкою Христею і сином Михайлом. Підховавши дітей вона повернула до активної праці. Сповняла обов'язки заступниці голови Округи, а від 1990 року голова Округи СУА. У 1984 р. перенесла смерть чоловіка Михайла.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК 119-го ВІДДІЛУ СУА

7-го вересня 1999 р. відбулися перші післявакаційні сходи нашого Відділу. Не були це звичайні, чергові сходи із виключно діловим перебігом. Несподівано, першою точкою голова оголосила урочисте відзначення п'яти членок почесним членством Відділу за більше як 10 років вірної, невтомної праці у тій самій референтурі, а саме: Марію Борковську — скарбника, Іванну Ганкевич — протоколярну секретарку, Ольгу Кулинич — стипендійну референтку, Лесю Крумшин — організаційну референтку, Ольгу Женецьку — культурно-освітню і імпрезову референтку.

Окрім гарно оформлених грамот, кожна відзначена членка одержала китичку квітів, а як тривалу пам'ятку, зробили індивідуальні знімки вручення грамот. Тоді слідували привітання і спів "многая літа".

Такий вияв пошани та урочисті сходи були для відзначених членок великою несподіванкою, яку вони прийняли із зворушенням і вдячністю.

119-ий Відділ СУА,
Йонкерс, Н. Й.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ЯРМАРОК

Заходом 28-го Відділу Союзу Українок відбувся 3-го жовтня 1999 р. "Літературно-мистецький ярмарок" в Українському Народному Домі в Ньюарку. Прибуток з нього призначений на стипендії для студентів з України.

Імпрезу відкрила голова Відділу Таїса Богданська, вітаючи гостей із сусідніх Відділів СУА та всіх присутніх.

В літературній точці професор Олександра Ткач познайомила нас з життям і творчістю поетеси Наталії Лівницької-Холодної. Поетеси 98 літ, живе в Торонто у пансіоні ім. І. Франка. Вона походить з Полтавщини, дочка Марії й Андрія Лівницьких. Батько її був Президентом Української Народної Республіки. Після війни доля повела з родиною в чужі краї. У Варшаві, Польщі, Наталя закінчила студії романістики й одружилася з Петром Холодним-молодшим — графіком і малярем. Дальше — Прага, Под'єбради, Париж — важкі дороги еміграції та Америка і Канада.

О.Ткач підбрала поезії з циклів "Барвінзілля" і "Сім літер". В них немов у калейдоскопі віддзеркалене життя поетки: її молодість, любов, спогоди, туга і патріотизм до Батьківщини. "Сім літер палають у слові Україна і сім літер від підступних куль лягли на Монпарнас" (Петлюра). На чужині вона вбачає Україну в очах свого друга і близьких їй людей, в усміху внука, в приязні друзів. Далека чужина прийняла її холодом і стуком машин на фабриці, де руки її були "продані" і "витягали з рук жили". Але всюди, де вона не жила, включалася в українське духовне життя, писувала до таборних журналів, до збірок, ви-

даних жіночими організаціями. Писала також переклади поезій із французької літератури.

Вірш "На Чернечій горі", написаний 1997 р. можна вважати її заповітом. У Бога вона просить для України: "Не карай її Господи більше, не карай", а для себе:

*"...Дай лишити по собі бажання одне:
На Чернечій Горі, рвучи материнку.
Хай згадають мене".*

Майстерна простота вислову, глибина відчужань і милозвучність строф, а зокрема і спосіб передавання поезій доповідачкою залишили пам'ятне враження. Ми також заслухали записану розмову з поеткою.

У наступній точці солістка Леся Грабова, знана не тільки серед української громади, заспівала арії: О. Пуччіні, М. Кропивницького, Р. Купчинського і В. Барвінського. У доказ свого захоплення, присутні таки домагалися ще й наддатку, яким було "Вернися до Соренто". Треба також признати артистці, що вона ніколи не відмовляється взяти участь у наших імпрезах.

Її акомпанювала піяністка Оля Протиняк яка працює у "Performing Arts Center" і є вчителькою в Українському Музичному Інституті.

Таїса Богданська, вчителька УМІ, розповіла про своїх колишніх учнів і спеціальні переживання з ними: про Оксану Макаренко-Ференц, Улясю Ковальську-Крижанівську, Юрка Чировського й Олександра Сас Залозецького. Всіх їх вже немає між живими. Пам'яті улюблених учнів вона присвятила виконання твору Шопена *Fantasia*

Impromptucis-moll Waltz | Waltz e-moll.

Емілія Онишкевич прочитала декілька до-тепів.

Артистка Іванна Кононів, знавець Гуцульщини, розповіла про гуцулів, їх старовинні звичаї, які вони зберігають і тепер, про їх гостинність, веселість, любов до мистецтва і музики, про їх домашній промисел: килимарство, вишивки, різьби та їх вірність і любов до своїх гір і до України. Гуцули

створили “Гуцульський Курінь Українських Січових Стрільців” і допомагали бійцям УПА. І. Кононів заспівала теж кілька гуцульських коломийок.

На закінчення тієї багатогранної програми учасники оглядали знімки Наталії Лівицької-Холодної в колі її рідних, а товариська зустріч продовжувалася розмовами за традиційною перекусом.

Марія Храплива.

ВІДЗНАЧЕННЯ 35-ї РІЧНИЦІ ЗАСНУВАННЯ 82-ГО ВІДДІЛУ СУА В НЬЮ-ЙОРКУ

*Членки 82-го Відділу СУА. Справа: О. Кекиш, Е. Балабан, О. Гірна, О. Кіршак, І. Іванчишин, Т. Британ, М. Мірошниченко, А. Стасів, Л. Кожух.
Members of UNWLA Branch 82.*

На ширших сходах Відділу 27-го жовтня 1999-го року в домівці СУА було відзначено 35-у річницю народження Відділу.

На святковому столі стояв букет рож, а поруч торт з ювілейними свічками. Сходина відкрила голова Відділу Ірина Іванчишин і попросила Теодору Бриттан прочитати молитву СУА. Після молитви присутні однохвилинно мовчанкою вшанували пам'ять померлих членок нашого Відділу.

Працю Відділу за 35 років існування висвітлила голова Відділу в обширній доповіді, охоплюючи усі ділянки його діяльності. Вона підкреслила особливий вклад виховного сектора у працю з дітьми і молоддю.

Наша членка, директорка Української Школи Св. Юра Ольга Кекиш прочитала глибокого змісту два вірші Ліни Костенко: “Доля” і “Кобзареві” з попереднім коротким представленням життєпису поетеси.

При більше різноманітній як звичайно перекусці, присутні відспівали “многая літа”. Голова Окружної Управи СУА Олександра Кіршак загасила ювілейні свічки. У своєму слові вона сказала, що незважаючи на малу кількість активних членів, Відділ добре справляється зі своїми обов'язками. Оцінюючи працю Відділу Окружна Управа нагороджує 82-ий Відділ Почесною грамотою СУА Нью-Йоркської Округи.

М. М.,
пресова референтка.

Спростування:

У “Нашому Житті” за грудень 1999 р. (стор. 16, права колонка) слід читати: “2 жовтня С. Барановська репрезентувала Екзекутиву на святкуванні 50-ліття створення СУМу в Америці”.

У “Нашому Житті” за липень-серпень 1999 р. (стор. 32, ліва колонка) слід читати: “З волі Всевишнього відійшла у вічність бл.п. Ольга Прокопів — сестра Наталії Ковалів і Слави Барусевич”.
Перепрошуємо за недогляд.

65-ий ВІДДІЛ СУА В НЬЮ БРОНСВІКУ

Кожного року членки 65-го Відділу СУА в Нью Бронсвіку стараються організувати одну товариську зустріч для членок. Цього року, 30-го жовтня, на запрошення культурно-освітньої референтки Ярослави Стойко, зійшлися союзнянки в її гостинному домі.

Господиня частувала нас смачними стравами і солодощами. Мали змогу оглянути чудову колекцію мистецьких картин, зокрема, ікон. Крім того ми мали прегарну нагоду побачити по відеозапису п'єсу Миколи Куліша "Мина Мазайло".

Головні ролі виконували: Валерій Івченко, Наталія Лотоцька, Вікторія Корсун. Також у скороченні послушали ювілейний концерт присвячений поетові Миколі Лукову. Сатиру "На тему дня" прочитав художник Анатолій Литвинів.

Такі зустрічі дають нам нагоду більшого взаємопізнання, обміну думками, "безжурного" проведення часу.

Тамара Панкевич,
пресова референтка 65-го Відділу.

ВІДБУЛАСЯ ГОСТИННА ЗУСТРІЧ СОЮЗЯНОК

Вже давно 73-ій Відділ СУА у Ферфілд Каунті, Коннектикат, не збирав так багаточисленно своїх членок та гостей, як останньо. Та успіх цієї зустрічі, що відбулася 26 вересня цього року в українсько-американському клубі, не був випадковий, бо для цього з винятковою наполегливістю попрацювали голова Відділу Рома Гайда та її заступниця Галя Балабан. Безумовно, що до успіху причинилося запрошення Надії Шмігель — референтки суспільної опіки Головної Управи СУА. На зустріч прибули не тільки членки старшого покоління які вже майже півстоліття є активними у Відділі, але й молоде покоління, тут народжене, і це справило дуже приємне враження та було несподіванкою те, що молодь є зацікавлена в продовженні життєздатности Відділу СУА. Зі словами привітання, короткої інформації про причини і потреби зустрічі звернулася до присутніх голова Відділу Рома Гайда та запросила до слова Надію Шмігель. В невимушеній, дружній, короткій розмові Надія Шмігель зуміла охопити всі аспекти праці суспільної опіки. Всесторонньо висвітлила всі сторони багатогранної діяльності, пройшовши невеличким екскурсом від минулого до сьогодення і майбутнього, тобто зупинилася на масштабах зробленого та поділилась плянами на майбутнє.

Після небагатьох запитань на які Н. Шмігель давала вичерпні відповіді, Галя Балабан дала дуже цікаву і суттєву пропозицію, щоб кожна членка мала нагоду розповісти про себе, що привело її до організації, поділитись досвідом. Це і сприяло учасницям зустрічі висловитися про себе та сказати свою думку. Такий метод створив можливість ближчого знайомства, що і було метою зустрічі та мало агітаційний напрям, приєднати нових

Учасниці зустрічі 73-го Відділу СУА із Надією Шмігель (перший ряд, друга зліва).

Members of UNWLA Branch 73 at the meeting with N. Shmigel (first row, second from left).

членок, поповнити ряди та підсилити діяльність Відділу.

На закінчення Рома Гайда висловила спільну думку членок старшої генерації, закликаючи молодь до співпраці та активної участі у цій важливій, особливо в сьогоднішній час, жіночій організації, праця якої є в усіх ділянках суспільно-громадського життя не тільки в Америці і Україні, але й у цілому світі. Ця коротка, але цінна зустріч вилася у маленьке свято зустрічі поколінь яке доповнювалося солодким столом, а радісні і усмінені лица учасниць доказували, що зустріч була потрібною, бажаною і успішною.

Орися Яновська,
секретар Відділу.

Просимо підписи до фотографій писати друкованими літерами обома мовами.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Стефанишин**, членки 89-го Відділу СУА в Кергонксоні, складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Управа 89-го Відділу, Кергонксон, Н. Й.

У пам'ять **бл. п. Стефанії Еліяшевської**, матері нашої членки Віри Джулинської, 29-ий Відділ СУА складає **25.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

У світлу пам'ять **бл. п. Марії Шкільник**, матері Марії Лещин, членки 47-го Відділу СУА складають **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

У світлу пам'ять **Олега Курица**, чоловіка членки 74-го Відділу СУА в Чікаго Генрієти Куриц, складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Родині висловлюємо щире співчуття.

Управа і членки 74-го Відділу СУА в Чікаго.

ПОДЯКА

Дякую щиро голові 66-го Відділу СУА в Нью-Гейвені Ірені Гладкій за дбайливу опіку в часі моєї хвороби. Щоб хоча б частинно віддячитися, пересилаю **100.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Ірина Гриневич.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ВІД 1 до 31 ЖОВТНЯ 1999р.

500.00 дол. — д-р Дарія Новаківська-Лиса (54) Mobil Matching Gift;

370.00 дол. — д-р Стефан Стецур (33);

355.00 дол. — Професор д-р Марта Доберчак і д-р Тетяна Доберчак;

320.00 дол. — Віктор і Ольга Ліси (64);

300.00 дол. — 33-й Відділ СУА;

260.00 дол. — Петро і Марія Лещини (47);

220.00 дол. — Едвард і Олена Мельничуки (24);

210.00 дол. — Адріана Хома (86);

200.00 дол. — Данило і Люба Більовщук (4);

110.00 дол. — д-р Роман і д-р Стефанія Барановські (89), Ірина Кашубинська (33), Олександра Ісаєвич-Мейсон (ВЧ);

100.00 дол. — Станиця Дивізійників в Дітроїті, Володимир і Ірина Криси (33), Ольга Люшняк (22), д-р Тарас і І. Оріся Новосівські (90), 22-ий Відділ СУА;

60.00 дол. — Оксана Мельник (22);

25.00 дол. — John & Doreen Rudan (86);

21.00 дол. — Рената Бігун (28);

20.00 дол. — Дарія Менцінська (22), Мирослава Цибрівська (22).

дійний Фонд СУА з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Д-р Ярослав (Буньо) Рожанковський.

Замість квітів на могилу **св. п. мгр. Софії Олесницької** складаю **50.00 дол.** на допомогу сиротам в Україні (через Стипендійний Фонд СУА). Родині висловлюю щирі співчуття.

Віра Сендзік.

У пам'ять **бл. п. Софії Олесницької**, мами д-ра М. Олесницького, складаємо **25.00 дол.** на допомогу сиротам в Україні (через Стипендійний Фонд СУА). Родині висловлюємо щирі співчуття.

Степан і Анна Леуші.

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Зенона Ціховляса** складаю **50.00 дол.** для допомоги сиротам в Україні через Стипендійний Фонд СУА.

Петро Турчин з родиною.

Повідомляємо, що шкільний рік в Європі вже почався, тому просимо опікунів, які мають або бажають мати стипендіатів у Польщі, Хорватії, Румунії, Італії, Україні та інших європейських країнах вплатити стипендії, щоб ми могли вислати їх якнайскорше. Просимо ласкаво передати чек, виставлений на UNWLA INC., референтці стипендій відділу, або прислати до Стипендійного бюро СУА.

Адреса на 3-ій сторінці обкладинки.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

М. Оріся Яцусь,
скарбник комісії стипендій
СУА.

Люба Більовщук,
референтка стипендій
СУА.

У ПАМ'ЯТЬ

In memory of **Sofia Olesnicky**, mother of Dr. Mark T. Olesnicky the following contributions were made to the UNWLA Scholarship Fund for aid to orphans in Ukraine: **\$180.00** – Dr. M. Rothkopf & Dr. R. Kuntz; **\$100.00** – Jack Sammarco; **\$75.00** – Dr. & Mrs. Julia & Olga Bemko; **\$50.00** – Dr. & Mrs. Andrew & Lynn Kunish; **\$25.00** – Neil E. & Victoria D. Weisfeld; **\$10.00** – Barry & Jan Barnet;

У світлу пам'ять **бл. п. Софії Олесницької** з дому Вергановської складаю **100.00 дол.** на Стипен-

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять **бл. п. Євдокії Савків** на Фонд Чорнобиля СУА склали: **150.00 дол.** — Богдан і Еллен Савківи; **100.00 дол.** — Марія Луцик; **по 50.00 дол.** — Стефанія Чорна, Галя і Іван Лотоцькі, Мирослав і Надія Шмігель. **Разом 425.00 дол.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Ярослава Туряньського** складаю **50.00 дол.** на Фонд Чорнобиля СУА. Родині висловлюю щирі співчуття.

Ірена Лаврович.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Інез Рондяк** складаємо **150.00 дол.** на Фонд Чорнобиля СУА, а чоловікові висловлюємо щирі співчуття.

Ірена і Роман Лавровичі.

Вшановуючи світлу пам'ять **бл. п. Ігоря і Богдани Велигорських**, наших дорогих брата і його дружини, складаємо **100.00 дол.** на Фонд Чорнобиля СУА.

Любомира і Михайло Палії.

ЖЕРТВОДАВЦІ

Through United Way of New York City

\$127.00

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЖОВТЕНЬ 1999 р.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу дорогого кузена **бл. п. д-ра Івана Макаревича** складаємо **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу "Бабусям" в Україні.

Лідія і Володимир Магуни.

У світлу пам'ять **Параскевії Остап'як** замість квітів на свіжу могилу, на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу "Бабусям" в Україні складають **по 500.00 дол.** Володимир Остап'як та Оксана і Роман Пруси. **Разом 1,000.00 дол.**

В пошану пам'яті моєї матері професор **Дарії Витанович** складаю **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу старшим жінкам в Україні.

Рута Витанович-Галібей.

У світлу пам'ять **Параскевії Остап'як** замість квітів на свіжу могилу, на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу сиротам в Україні складають: **1,000.00 дол.** — Роман Остап'як; **по 500.00 дол.** — Володимир Остап'як, Оксана і Роман Пруси, Марія і Юрій Штогрини; **по 200.00 дол.** — Вірджінія і Марко Соробей, Христина і Роман Соробей; **по 100.00 дол.** — Марта Данилюк, Євгенія і Євген Івашківи, Ірина і Ярослав Куровицькі; **по 50.00 дол.** — Анна Білозір, Лідія і Андрій Закревські, Стефанія і Дмитро Косовичі, Світляна і Іван Марченки, Олімпія і Володимир Роговські, Наталія і Осип Сигіди, Галина і Богдан Титли, Донна Чехович; **30.00 дол.** — Едвард Камінський; **по 25.00 дол.** — Ольга Гаєцька, Христина і Андрій Данилюки, Надя і Богдан Савчуки; **по 20.00 дол.** — Наталія Дума, Ольга і Роман Равлюки. **Разом 3,745.00 дол.**

У світлу пам'ять **бл. п. о. протоєрея Осипа Панасюка і його дружини Наталії** складаю **25.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Софія Барусевич.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марусі Стефанишин** складаю **20.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Софія Барусевич.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Євгенії Кохан**, тети нашого зятя Олега Цюка, складаємо **25.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА.

Юрій і Надя Цегельські.

У пам'ять **бл. п. Юрія Боберського** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу сиротам в Україні (через 47-ий Відділ СУА Рочестер, Н. Й.) зложили: **по 30.00 дол.** — Іванна Мартинець, Андрій і Яра Літоші; **по 25.00 дол.** — Наталія Гуран, Анна Чорнобіль; **по 10.00 дол.** — Катерина Панич, Анна Сохоцька, Фенні Надяк, Мирон і Ірена Руснаки; Ольга Ганушевська, Мирон і Гелен Тицькі, Богдан і Лідія Хом'яки, Андрій Яріш, Марія Сипняк, Анастасія М. Смеречинська, Анастасія Лучанко, Марія Лозинська, Марія Лещиншин, Аріядна Бах, Христина Ковч; **по 5.00 дол.** — Дарія Лесів, Марія Лил'як, Марія Костів, Люба Хома. **Разом 280.00 дол.** Дружині Євдокії і родині жертводавці складають щирі співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії Золковської**, мами довголітньої членки Відділу Тереси Глух, складаємо **25.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА.

106-ий Відділ СУА в Гартфордї, Конн.

У світлу пам'ять **бл. п. Володимира Берізки** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу дітям в Україні (через 89-ий Відділ СУА в Кергонксон, Н. Й.) складаємо: **100.00 дол.** — Рома і Тарас Одуляки; **50.00 дол.** — д-р Осип і Марія Морози; **30.00 дол.** — О. і В. Дудинські; **25.00 дол.** — Ольга і Зенко Савчуки; **по 20.00 дол.** — Надя і Богдан Савчуки, Я. Митрофанюк, Ольга і Іван Пілати, Катерина Турчин, Андрій Лесів, Михайло і Рома Галатини, Наталка Савчук; **15.00 дол.** — Меланія Кокорудз; **по 10.00 дол.** — Дарія Барон, Ольга і Роман Равлюки, Євгенія Бережницька, Марія Пендзола, Ярослав Січинський, Агнес Хоманчук, Емілія Ренер, Зеня Гулей. **Разом 440.00 дол.**

ЖЕРТВОДАВЦІ

29-ий Відділ в Чикаго з розподілу прибутків на річних зборах складає **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для "Бабусь" в Україні.

Анна Єйна складає (через 47-ий Відділ СУА в Рочестері, Н. Й.) **97.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для сиріт в Україні.

На доручення **Марії Харини**, голови Фінансової комісії, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій пересилає **200.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Стефанія Жмуркевич,
скарбник Фінансової комісії СФУЖО в Америці.

З РІЗНИХ НАГОД

З нагоди 90-их уродин наших членок Мирослави Луцької і Дарії Балазюк разом з побажаннями Божих ласк складаємо в їх імені **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США.

Членки та Управа 91-го Відділу в Бетлегем, Па.

З нагоди доповіді референтки Суспільної Опіки США Надії Шмігель на сходинах 73-го Відділу США 26-го вересня, 1999 р. у Файрфілд, Коннектікат даруємо **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США.

73-й Відділ США.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

ПОЖЕРТВИ ВІД 1 ДО 30 ВЕРЕСНЯ 1999 р.

ДАТКИ

300.00 дол. — Тит і Софія Геврики;
262.50 дол. — Олександр і Марія Крички;
250.00 дол. — д-р Богдан і Джоан Целевичі;
по 200.00 дол. — Марія Дозорська, д-р Адріян Мандзій, Дарія Байко;

120.00 дол. — Володимир Курило;
по 100.00 дол. — д-р Стефан Ничай, д-р Мирослав і Люба Прокопи, д-р Оксана Фольварків, Ірена Гладка, Осип і Стефанія Порайки, Юліян і Марія Бачинські, Яр і Ірена Моцюки, Наталія Даниш, Петро і Ірена Плиси, Степан Киньо;

81.50 дол. — Олена Качала;
75.00 дол. — Анастасія Сочинська;
по 50.00 дол. — Ада Кулик, Мирон і Ольга Гнатейки, Борис Галаган, Ольга Мочула, Andrew & Ann Mal, Стефанія Бабій, Іванна Шкарупа, Мирослава Савчак, Василь і Ольга Балабани, д-р Олександр Стрільбицький, Марта Рудик, Володимир і Анна Рак, Зоряна Смородська, Софія Головка, Олена Карп'як, д-р Карло і Софія Цайнінгери, Марія Жуковська, д-р Тарас і Ірена Новосівські, Бернارد і Соня Сміт, Helen Allen, Надія Гафткович;

по 40.00 дол. — Михайло Соф'як, Борис і Любов Жури, Анна Серант;

по 30.00 дол. — Микола і Жермен Мілянчи, Валентина Чудовська, Марія Зарицька, Зенон і Лідія Завадовичі, Анастасія Вариха, Зенон і Віра Салевичі;

по 25.00 дол. — д-р Роман і Стефанія Барановські, Ірена Серба, Олена і Оксана Бачинські, д-р Мирослав Сенькусь, Марія Старостяк, Теодозія Брикович, Владислав Клех, Олександра Волошин, Євген і Ольга Филиповичі, Марія Оленська, Лідія Ігнат, Теодозія Кушнір, Михайло Соф'як, Маргарет Кіць, Стефанія Шипула, Данило і Марія Савицькі, Володимир і Параскевія Шпачинські, Леонід Підстригач, Samuel Mass, Марія Андрусак, Іванна Шкарупа, Микола і Софія Леськіві;

З нагоди моїх 90-их уродин складаю (через 91-ий Відділ США в Бетлегем, Па) **50.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням для сиріт в Україні.
Мирослава Луцька.

З нагоди свят Різдва Христового у світлу пам'ять моїх незабутніх батьків **Адольфа і Ольги Сліжів** та брата **Антон** складаю **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки з призначенням на допомогу "Бабусям" в Україні.

Ярослава Сліж-Панчук.

Щиро дякуємо нашим добродіям!

Надія Шмігель,
референтка Суспільної Опіки
США.

Романна Кекіш,
скарбник Суспільної
Опіки США.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

по 20.00 дол. — Тетяна Шутер, Іванна Жовнір, Наталія Загайкевич, Ляна Тонкошкур, Марія Бартосевич, Mary Pressey, Богдан і Іванна Козаки, Неонілія Гордієнко, Корнелія Лонкевич, Стефанія Сташишин, Лідія Одежинська, Олександра Терлецька, Левко Майстренко;

по 15.00 дол. — Константин Лещук, Мері Козар;
по 10.00 дол. — Анна Ваньо, д-р Реймонд Шустер, Софія Лонишин, Любомира Мокій, Лев Височанський, Анна Кібало, Ольга Гриньків, Михайло Березовський, Валентина Когут, Ярослав Яцківський, Андрій Шульга, Михайло і Ірена Кіндрачуки, Іван Черешня, Стефанія Лопушинська, Ірена Гунзе, Alexandra Toke;

5.00 дол. — Ірена Твердохліб.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

по 500.00 дол. — Володимир і Стефанія Чорнодольські, 62-ий Відділ США;
300.00 дол. — 1-ий Відділ США;
100.00 дол. — Марія Савицька;
50.00 дол. — Володимир і Софія Сенежаки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять моєї дружини **бл. п. Ольги Ковальчук** складаю **1,000.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.
Михайло Ковальчук.

У пам'ять моєї мами **бл. п. Анни Маркевич** складаю **1,000.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.
Меланія Банах.

У третю болючу річницю смерті моєї дружини **бл. п. Тетяни Кохан** складаю **500.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Іван Кохан.

Вшановуючи світлу пам'ять **Наталії Софії Перфецької**, довголітньої членки нашого 43-го Відділу США, пересилаємо датки на потреби Українського Музею в Нью-Йорку: **30.00 дол.** — Олександра Яцкевич; **25.00**

дол. — Анна Максимович; по 10.00 дол. — Марія Куземська, Теодора Кузьмович, Надія Оранська, Стефанія Ракоча, д-р Христина Ракоча, Ліза Чепіль, Олена Шиприкевич; по 5.00 дол. — Марія Данилів, Ольга Лукасевич, Емілія Михалевська, Анна Олійник, Оксана Поритко, Ольга Стилковська, Марія Угорчак, Анна Суха.

In memory of **Irene Hoshowsky** we are donating \$20.00 to The Ukrainian Museum.

George & Ann Hammersla.

У пам'ять **бл. п. Ірени Гошовської** датки на Будівельний Фонд УМ зложили: по 50.00 дол. — Анна Чорнобиль, Кате Kostyk; 20.00 дол. — Леся Телега; 5.00 дол. — Marge Taner.

У пам'ять **бл. п. Євдокії Савків** датки на Будівельний Фонд УМ зложили: по 500.00 дол. — Богдан і Еллен Савківи, Олег і Лідія Савківи, Марія Луцик з родиною; 75.00 дол. — Мирон і Ольга Гнатейки; по 50.00 дол. — Мирослав і Міля Слабодухи, д-р Андрій і Тетяна Тершаківці, Марія Шуст; по 25.00 дол. — Ярослав і Марія Томоруґи, Ірина Куровицька, Орест Глут, Яр Моцюк, Віра Скоп, Василь Сосяк, Роман і Марія Гавриляки, Дарія Байко, Юрій і Дарія Костіви.

У пам'ять **бл. п. Євдокії Савків**, мами Марійки Луцик, датки на Будівельний Фонд УМ (через 83-й Відділ СУА) зложили: 50.00 дол. — Донна Чехович; 25.00 дол. — Андрій і Лідія Закревські; 20.00 дол. — Ярослав і Галина Оберишини.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Євдокії Савків** складаю 50.00 дол. на Будівельний Фонд УМ (через 82-й Відділ СУА). Родині висловлюю глибокі співчуття.

Теодора Бриттан.

Замість квітів на свіжу могилу дорогої братової і тітки **бл. п. Стефанії Цьолко** складаємо 100.00 дол. на потреби Українського Музею в Нью-Йорку.

Варка і Ярема та Інна і Ярема А. Бачинські.

Замість квітів на свіжу могилу дорогої тітки, **бл. п. Стефанії Цьолко** складаємо 30.00 дол. на потреби Українського Музею в Нью-Йорку.

Оля і В'ячеслав Гайдайчуки.

Продовження в наступному числі.

Закінчення із стор. 8.

Головне зображення показує жінку високої почести на троні з дзеркалом у руці - мабуть скитська богиня Табіті яка була головним божеством для скитів. Довкола неї мужчини всі на колінах в позиціях поклону. Така сцена часто появляється на різних золотих прикрасах і показує нам, що скитські мужчини мали інакше відношення до божественних жіночих істот, ніж до смертельних скиток.

Скитське мистецтво часто характеризується великою любов'ю до природи і спеціально виявляється у зображенні хижаків та здобичі, яких скити подивлялися за силу і красу. Крім того у своєму мистецтві, скити любили зображувати рух та життя.

Тому, що майстри в грецьких колоніях над Чорним морем виробляли більшість золотих прикрас для багатих скитів, грецьке мистецтво дуже скоро мало великий вплив на скитський стиль. Грецькі майстри допасовували свої вироби до скитського смаку, поєднуючи скитську тематику з грецьким стилем. У чаші (зн. 2) знаходимо винятковий приклад поєднання грецьких та скитських мистецьких принципів. Внизу зображені кінські голови дуже подібні до тих, що на святині Партедон в Атенах та інших грецьких виробках. Але ці кінські голови не представлені в грецький спосіб: в ротатції довкруги центральної бурштинової вставки, за типом скитський принципом руху. Зображення коней на цій чаші також віддзеркалює особливу важливість цих тварин у скитському житті - скити були славні вершники у битві, полюванні та ско-

тарстві, а їхнє вміння в розведенні та в тренуванні коней також було широко знане.

Скити, після кількох століть торгівлі з різними сусідами, якимось втратили свій військовий хист і їх вже могли перемогти македонці (в 4-у ст. до Христа) і понтійці (в 2-у ст. до Христа). В третьому столітті до Христа їх почали усувати сармати, і після того скити поволі зникали, хоча степи України ще кілька століть і далі називали "Скитією". Могутність скитської культури продовжує існувати у золотих скарбах курганів.

Запрошуємо приїхати на виставку і побачити ці дорогоцінні золоті вироби стародавніх скитів, які колись жили на землях сьогоденної України.

Лада Онишкевич

Д-р Лада Онишкевич - археолог яка спеціалізувалася у причорноморських грецьких поселеннях і брала участь у розкопках в Україні та Греції, тепер працює у кураторському відділенні Walters Art Gallery.

СПИСОК МУЗЕЇВ ТА ДАТ ВИСТАВОК

Walters Art Gallery, Baltimore: 5 березня до 28 травня, 2000 р.

Los Angeles County Museum of Art: 2 липня до 24 вересня, 2000 р.

Brooklyn Museum of Art: 29 жовтня, 2000 р. до 21 січня, 2001 р.

Royal Ontario Museum: 18 лютого до 29 квітня 2001 р.

Nelson Atkins Museum, Kansas City: 27 травня до 11 серпня 2001 р.

Grand Palais, Paris: 25 вересня до 31 грудня 2001 р.

КУРКА З РИЖОМ НА ОБІД

ПІКАНТНА КУРКА З РИЖОМ (на 4 особи)

- 2 ложки олії
- 4 половинки курячих грудинок без шкурки і костей
- 2 ложки борошна (муки)
- 1 горнятка нарізаного селера
- 1/2 горнятка нарізаної цибулі
- 1/4 горнятка нарізаної зеленої петрушки
- 1 фунт помідорів без шкурки і зернят, нарізані в півінчові кубики
- 1/4-1/2 чайної ложечки меленого пекучого червоного перцю
- 1 бляшанка (15 унцій) помідорового соусу
- 2 горнятка гарячого звареного рижу

Розігріти олію на великій пателні (сковороді), вкласти туди грудинки і обсмажити, щоб були рум'яні з обох боків. Вийняти на тарілку, зменшити вогонь, додати до сковороди борошно і мішати, вважаючи щоб не пригоріло. Додати селер, цибулю, петрушку і тушувати 3-5 хвилин, безперервно помішуючи. Знову вкласти грудинки, додати помідори, перець і помідоровий соус. Накрити і тушувати на малому вогні ще 25-30 хвилин, щоб грудинки були м'які. На полумисок накласти гарячий риж і грудинки викласти зверху. до цього бажано подати зелену салат.

ТУШКОВАНІ КУРЯЧІ ГРУДИНКИ В ОЛИВКОВІЙ ПІДЛИВІ

- 1 ложка оливкової олії
 - 4 половинки курячих грудинок без шкурки і костей
 - 1/4 горнятка помаранчевого соку
 - 2 ложки оцту з білого вина
 - 2 ложки нарізаних зелених оливок
 - 2 ложки нарізаного червоного перцю
 - 2 ложки нарізаної зеленої петрушки
 - 2 ложки тонко нарізаного мигдалю
 - 1 зубець потовченого часнику
 - 1 ложка нарізаних чорних оливок
 - 1 зелений перець, нарізаний в кружечки
 - 1 помідор нарізаний в кружечки
 - 3 горнятка гарячого вареного рижу
- Олію розігріти у великій сковороді, додати грудинки, обмажити 6-8 хв. на кожен бік, до готовости,

Лукія Гриців

Відложити із іншу посудину і тримати теплими. З меншити вогонь, до сковороди додати помаранчевий сік, оцет, зелені оливки, червоний перець, петрушку, мигдаль, часник і чорні оливки. Варити 2-3 хвилини. Подавати на гарячому рижі уложивши на нього зелений перець і помідори, на це покласти курку і зверху полити оливковим соусом.

КУРКА І РИЖ В СМЕТАНКОВІЙ ПІДЛИВІ (на 4 особи)

- 1 ложка масла
- 8 курячих стегенець (горішня частина курячих ніжок) без кісток і шкурки
- 3 середньої величини моркви, покраяні в пасочки (соломинки)
- 1 невелика цибуля, посічена
- 1/2 горнятка курячого бульйону
- 1 коробка (16 унцій) замороженої кукурудзи (розморозити)
- 1 ложка свіжого, або 1/2 ложки сухого кропу
- 1/2 чайної ложечки солі
- 1/2 чайної ложечки чорного перцю, меленого
- 1/2 горнятка вершків
- 3 горнятка гарячого рижу, звареного на бульйоні
- 1/4 горнятка січеного зрізуванця (зелена цибулька)

Стопити масло на великій сковороді, вкласти стегенця і обсмажити на два боки 8-10 хв. щоб прирум'янилися. Якщо у сковороді забагато товщу – надібрати, залишаючи лише одну ложку, додати моркву і цибулю. Варити 3-4 хв., злегка помішуючи. Додати бульйон, кукурудзу, кріп, сіль, перець і продовжувати варити 4-5 хв., легко помішуючи, додати вершки. Підігрівати на легкому вогні. Подавати на гарячому рижі, посипати зеленим зрізуванцем.

ЗВИЧАЙНА МАРИНОВАНА КУРЯЧА ГРУДИНКА (на 4 особи)

- 2 чайні ложечки приправленої гірчиці (муштарди)
- 1 зубець часнику, потовченого
- 1/2 чайної ложечки солі
- 1/2 чайної ложечки чорного перцю, меленого
- 1/8 чайної ложечки тарагону
- 2 ложки оливкової олії
- 1/4 горнятка терпкого білого вина

- 4 половини курячих грудинок, без шкурки і костей
- 1/2 горнятка теплої води
- Свіжий чебрець (thyme) для прибрання

Змішати гірчицю, часник, сіль, перець, тарагон, одну ложку олії і вино в малій мисці. Залити цим гарячим маринадом грудинки і поставити на ніч до холодильника. Загріти решту олії у великій сковороді, покласти грудинки і решту маринаду. Варити 15 хв., до готовости обертаючи м'ясо декілька разів. Покласти в нагрітій полумисок і тримати в теплі, а до сковороди додати воду, закип'ятити, варити ще 3 хв. і полити курку. Прибрати тиміянком і зразу подавати.

СКОРИЙ ОБІД НА ДВІ ОСОБИ

- 1 ложка масла
- 2 половинки курячих грудинок без костей
- 1/2 горнятка нарізаної цибулі
- 1 великий нарізаний помідор,
- 1 ложка соусу "Worcestershire"
- 1/2 чайної ложечки сухої гірчиці
- 1/2 чайної ложечки солі
- 1/4 ложечки чорного перцю, меленого
- гарячий риж

Розігріти масло в сковороді, і до гарячого вкласти грудинки і смажити 5 хв., щоб були рум'яні з обох боків. Додати цибулю, варити дві хвилини, додати помідор "Worcestershire", гірчицю, сіль і перець. Довести до кипіння, зменшити вогонь, накрити і тушувати до м'якоти (20 хвилин). Подавати з рижом.

НАШИМ ДІТЯМ

Ганна Черінь

З НОВИМ РОКОМ!

Рік двохтисячний новий
Білий, чистий, сніговий.
Ми в нове століття входим
З українським всім народом.

Рік новий святкує Київ,
Львів, Полтава й Чернівці.
Наша мрія і надія
Полетить в усі кінці.

Привітання наше лине
Через ввесь широкий світ:
Нашій неньці - Україні
Світлих і щасливих літ!

Валентина Антонюк

КОЛИСАНОЧКА ДО СВІТАНКУ

Щедриком-ведриком,
Добрим вареником
Викотився місяць у ніч.
Чебриком-вибриком
Скорше до ліжечка
Чи із лежанки на піч.
Ви, чеберяйчики.
Цяцькові зайчики,
Вухами вкрийтесь і спить!
І колисаночку
Аж до світаночку
Хай мені котик мурчить.

Петро Сингаївський

СІЧЕНЬ

— Січень, січень, не січи:
Печуть мати калачі.
Зупинись,
Подивись
У віконце:
Калачі
У печі
Наче сонце!

— Калачі давно вже бачу! —
Січень нам відповіда. —
Маю вдачу не ледачу,
І швидка моя хода.
Більше снігу намету,
Потім снідати прийду.

ЇЖАК ТА ЗАЄЦЬ

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗКА

Одного разу вийшов їжак зі своєї нори подивитися на білий світ. Було то так під осінній час, у неділю. І що він собі погадав? “Піду я у поле роздивитися, які там морква і буряки!” І пішов. Задумав собі, аби коротшою дорогою іти, то пішов навправець. Але поза корчем здибав його заєць, що оглядав капусту, чи велика виросла.

— Ого, — каже їжак, — скорє сотворіння вже тут! — Це на зайця так.

— А ти, — каже заєць, — такий твій рід віддавна, і ти такий, загинеш з твоїм ходом, з твоїми кривими ногами.

Їжака найдужче те узлостило, що заєць каже, що криві ноги.

— Ти, — каже, — мене береш на сміх? Але як ти такий великий пан, то заложімось, хто кого переможе у бігу.

І заклалися. Заєць каже:

— А ну біжим.

— Ні, — каже їжак, — ще ні. Я піду ще додому і скажу жінці, аби знала, де я пішов. А заєць був тому рад, бо був голоден, і думає собі: “І це мені добре буде, бо попоїм капусти, то зможу ліпше бігати”.

Приходить їжак до своєї нори і каже жінці:

— Знаєш, жінко, маю клопіт. Заложився з зайцем, хто кого переможе у бігу.

Та й усе розкажує за той заклад.

— А ти, що? Берешся зайця перегнати?

— Мовчи, жінко, — каже їжак, — якось-то буде. Ми мусимо виграти. Збирайся, жінко, і ходи зі мною разом. Ідуть вони разом, а по дорозі їжак учить жінку, що має робити. Каже: “Ми зараз приїдемо на ниву і я тебе поставлю у цім кінці в борозні і ти маєш на цім місці стояти. Коли прибіжить заєць до тебе, так ти маєш казати: “Я вже тут!” — А приїде він у той другий кінець до мене, то я так само скажу: “Я вже тут!”

Приходить він до зайця і каже:

— Ну, я вже готовий.

Поставали вони в кінець ниви, заєць і каже:

— Маємо бігти на команду: “раз, два, три” — маємо враз зачинати бігти.

— Добре!

Став заєць в одну борозну, а їжак у другу і на команду “раз, два, три” рушили до

Ганна Черинь

ГОСПОДИНІ

Ми маленькі господині,
Невеликі, та завзяті:
Прибирали три години
Всі кімнати в нашій хаті.

Скільки нас? Одна, дві, три —
Всього троє: три сестри.

Ми вареники варили,
Як уміли, так ліпили:
Начиняли вишнями,
Стиглими та пишними
(Поки все це поварили,
Половину ягід з’їли...)

Та нарешті все готово.
Виглядає пречудово!

Мама їла —
Посміхалась.
Тато їв —
Похвалив.
Ще лишилася частина,
Щоб закінчилась гостина:
Ми ми тарілки й таці,
Щоб матусі менше праці.

бігу. Заєць біжить у другий кінець ниви, а їжак зостався на місці. Прибігає заєць в кінець ниви, а там каже їжачиха:

— Я уже тут!

— Агі, — каже заєць, — та щоб таке помело, та мене перебігало?! Ану, спробуймо ще раз.

Заєць скочив знов до бігу, прибігає в кінець ниви, а їжак підвівся догори і каже:

— Гов-гов! Я вже тут давно чекаю!

— Агі! Ану біжим ще раз.

Прибігає у другий кінець, а їжак знову там (а то була їжачиха). Так бігав він дев’ятдесят дев’ять раз, а за сотим разом як поспробував бігти, як помоцував, скільки сили мав, та й серед ниви — трісь!

Отак скінчилася справа їжака з зайцем.
Ніколи не треба сміятися з слабшого.

ВІДІШЛИ У ВІЧНІСТЬ

СОФІЯ СЕРАФИН

З волі Божої, по довгій недугі, відійшла у вічність 4-го вересня 1999 р. членка 82-го Відділу СУА **Софія Серафин** з дому Мацук.

Народилася Софія 14-го грудня, 1917-го року в м. Жидачеві на Львівщині, де закінчила середню освіту. Мала бажання стати кравчиною і з цією метою поїхала вчитися до кравецької школи у Львові. Осягнувши відповідну освіту через чотири роки повернулася до Жидачева. У 1939-му році вийшла заміж за Йосифа Серафима. Подружжя мало одну дочку Ірину. У 1944-му році з чоловіком і дочкою емігрували до Німеччини, а згодом, в 1949 р. переїхали до Америки. Софія постійно працювала в кравецтві.

У 1952-му році Софія стала членкою 4-го Відділу СУА в Нью-Йорку. Відразу ж виконувала обов'язки секретарки, а тоді, довгі роки працювала як голова Відділу аж до його розв'язання. З переходом до 82-го Відділу СУА, була вибрана членом Контрольної комісії Окружної Управи а також імпрезовою референткою Управи. Два роки до своєї хвороби сповняла обов'язки голови 82-го Відділу. Була дуже активною та жертвенною членкою. Незважаючи на хворобу постійно підтримувала контакт з Відділом.

Добра згадка про дорогу нам Софію Серафин назавжди залишиться в наших серцях.

Вічна їй пам'ять!

М. М.
пресова референтка.

ЗЕНОВІЯ КАМІНСЬКА

5 вересня відійшла нас у вічність **бл. п. Зеновія Камінська**, довголітня членка 26-го Відділу СУА в Гемтремку.

Зеновія народилася 30 жовтня 1911 р. в Корневі, Городенківського повіту, сьомою з восьми дітей у родині о. Івана й Ольги з Бачинських Пісецьких. Отець Іван Пісецький був відомий зі своїх палких, патріотичних промов з нагод різних громадських святкувань які звичайно закінчувалися спонтанним відспіванням національного гімну. Брат Зеновії - Гриць Пісецький, член пластового куреня "Лісових Чортів", був активним бойовиком ОУН і загинув під Бібркою 1930 р. Після смерті Гриця родину постійно переслідувала польська поліція, яка під час частих ревізій нищила домашнє устаткування, харчі, ціле господарство.

В такій патріотичній атмосфері родинного дому виростала молода Зеновія. По закінченню гімназії працює в "Маслосоюзі", деякий час провадить крамницю у Ворохті, опісля в Станиславові, де знайомиться з кооператором Олександром Камінським. Побралися 26 липня 1942 р., а в 1944 р. народилася донечка Христина. З наближенням фронту молоде подружжя подалося на Захід з двоїтжневим немовлям на руках. Чимало трагічних моментів прийшлося їм пережити під час і після воєнних років. Початки в Америці також не були легкими, але своїм сильним характе-

ром Зеновія зуміла все перебороти, була людиною високих принципів, глибоко віруючою, з великим прив'язанням до рідної землі й народних традицій, до того толерантна й людяна. До 26-го Відділу вступила невдовзі по приїзді до Америки. Довгі роки була скарбником Відділу, а опісля секретаркою. Дописувала до преси про працю Відділу, до конвенційних книг, написала історію Відділу з нагоди його 50-ліття. Завдяки Зеновії маємо докладний огляд багатогранної діяльності 26-го Відділу СУА. Зеновія Камінська була взірцевою членкою, охоче виконувала кожену працю чи в Управі Відділу, чи при імпрезах. Щедро жертвувала на добрі цілі. Разом з дочкою Христою і тодішньою головою Відділу Катериною Кобасою придбала прапор Відділу. Незважаючи на фізичні недомагання і довготривалу хворобу чоловіка, була оптимісткою, любила життя, цікавилася політикою, подіями в Україні й світі, мала постійний контакт з членами Відділу. Гордістю її були внуки Іван і Олекса — пластуни, визначні колишні учні української католицької школи. Раділа їхніми успіхами, була щаслива, що дожила і була присутня на ґрадуації в університеті внука Олекси.

Покійна залишила у смутку дочку Христину Фединську з чоловіком і двома синами.

Членки 26-го Відділу з жалем прощали свою видатну, незаступиму членку Зеновію Камінську. Хай же американська земля буде їй легкою.

Віра Гнатюк,
голова 26-го Відділу.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ
Іванна Рожанковська
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воевідка-Слоневська

Варка Бачинська

Омеляна Рогожа

Рома Лісович

Ярослава Рубель

Марта Богачевська-Хомяк

Ірина Стецьків

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспондент. секретарка
- фінансова секретарка
- для справ преси
- вільний член
- вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Надія Шмігель

Катерина Івасишин

Марія Пазуняк

Люба Біловщук

Ольга Тритяк

Марта Пеленська

- суспільної опіки
- виховна
- музейна
- стипендій
- архівальна
- екології

Ірена Чабан

Тамара Стадниченко

— головний редактор журналу "Наше Життя"

— редактор англомовної частини журналу

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Колодчин

Марія Раковська

Олександра Кіршак

Марта Стасюк

Марія Полянська

Іванна Шкарупа

Любомира Калін

Марта Рудик

Теодозія Кушнір

Марія Одежинська

— Дітройт

— Філядельфія

— Нью-Йорк

— Північний Нью-Йорк

— Нью Джерзі

— Огайо

— Чикаго

— Нова Англія

— Центральний Нью-Йорк

— зв'язкова далеко віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич

Таїсса Турянська

Лідія Черник

Надія Цвях

Рома Шуган

— голова

— член

— член

— заступниця

— заступниця

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Iwanna Rozankowskyj
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug

Sophia Hewryk

Oxana Farion

Motria Voyevodka-Slonievsky

Barbara Bachynsky

Omelana Rohoza

Roma Lisovych

Jaroslawa Rubel

Martha Bohachevsky-Chomiak

Irena Stecki

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary
- Financial Secretary
- Press
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lidia Kolodchyn

Maria Rakowsky

Alexandra Kirshak

Martha Stasiuk

Maria Polanskyj

Iwanna Shkarupa

Lubomyra Kalin

Marta Rudyk

Theodosia Kushnir

Maria Odezhynska

— Detroit

— Philadelphia

— New York City

— New York - North

— New Jersey

— Ohio

— Chicago

— New England

— New York - Central

— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Nadia Shmigel

Katherine Iwasyshyn

Maria Pazuniak

Luba Bilowchtchuk

Olga Trytyak

Marta Pelensky

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwomen
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Ecology Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych

Taissa Turiansky

Lidia Czernyk

Nadia Cwiach

Roma Shuhan

— Chairwoman

— Member

— Member

— Alternate

— Alternate

Irena Chaban

Tamara Stadychenko

— Editor-in-Chief "Our Life"

— English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

Електронна пошта / e-mail: irynak@aol.com

108 Second Avenue, New York, NY 10003

Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**

Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

Адміністратор-бухгалтер журналу "Наше Життя" — **Орися Яцусь**

Business Administrator "Our Life" — **M. Orysia Jacus**

Tel. & Fax (732) 441-9377

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377

Luba Bilowchtchuk, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

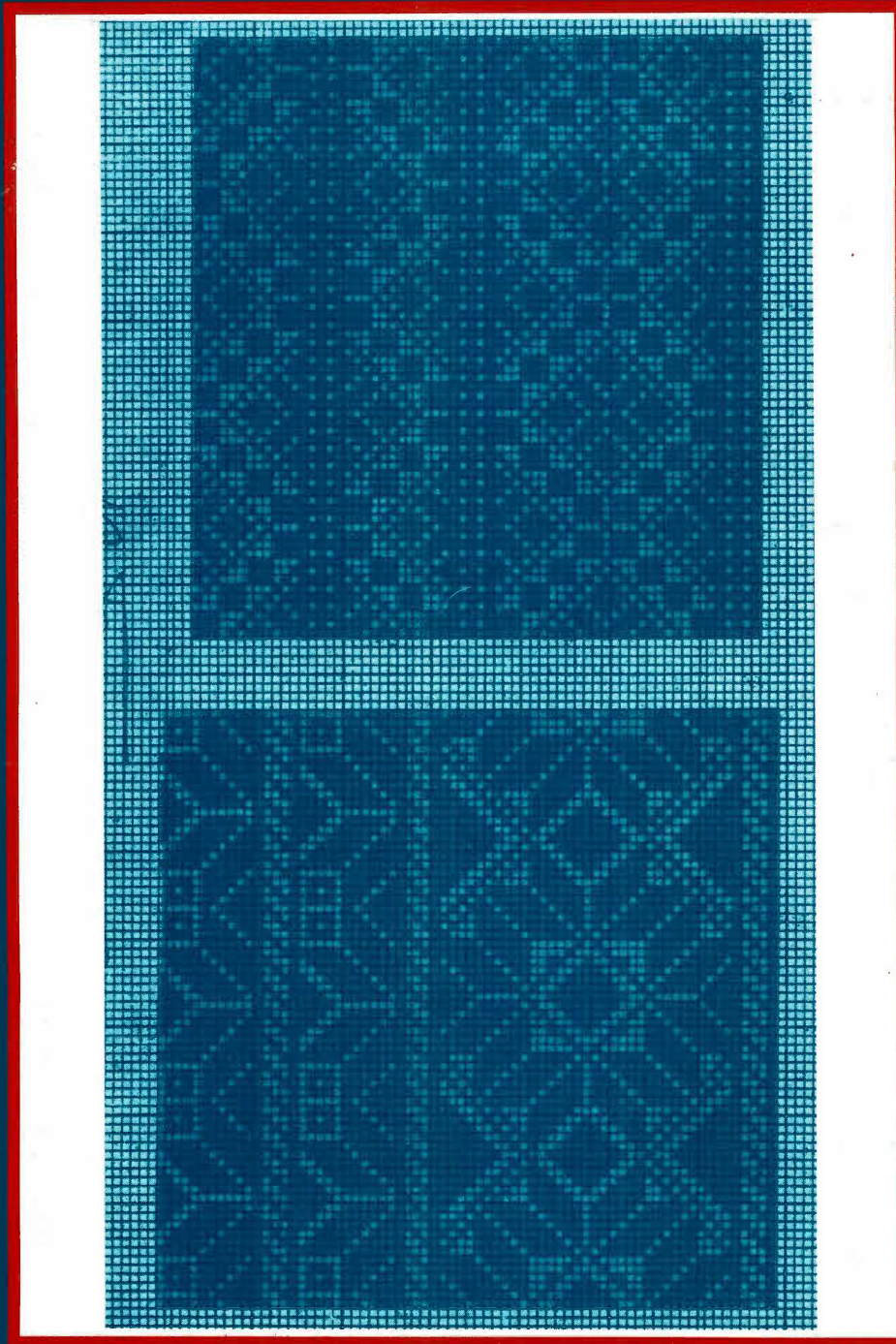
203 Second Avenue, New York, NY 10003

(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947

E-mail: UkrMus@aol.com

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

108 Second Avenue, New York, NY 10003

*"Гафти Вєходной Галичини взяти на хрєстики". Вєри із альбому Товариство "Клуб Русинюк" у Львові.
Вид. Андрєйчин у Львові. Із збїрки Євгенї Бачинської-Фєдусович.
Western Halychyna designs from the album of "Klub Rusynok" Society in Lviv.
From Evhenia Bachynsky-Fedusovych collection.*